

PREMI SAMBORI LOCAL

MUSEROS

17 d'abril de 2026

Regidoria de Cultura i Promoció Lingüística
Regidoria d'Educació i Esports

PARTICIPANTS EN EL PREMI SAMBORI LOCAL

MUSEROS 2026

CICLE INFANTIL

Classe d'infantil	9
--------------------------------	----------

La historia inventada

Escola La Masia

PRIMER CICLE D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Classe de primer de primària	19
---	-----------

El país de la fàbrica de joguines

Escola La Masia

Classe de segon de primària	25
--	-----------

La gran ciutat

Escola La Masia

Classe de primer de primària	34
---	-----------

L'aventura pirata: tu tries

CEIP Blasco Ibáñez (1r A)

Classe de primer de primària	42
---	-----------

La corsària valenta

CEIP Blasco Ibáñez (1r C)

Classe de primer de primària	48
---	-----------

La gran aventura

CEIP Blasco Ibáñez (1r B)

Classe de segon de primària	57
--	-----------

La colla i la bola d'or

CEIP Blasco Ibáñez

SEGON CICLE D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Oliver Casado Sierra 66

Els tres amics

Escola La Masia

Alessandra Casares Celda 68

Noa i l'estrela de Nadal

CEIP Blasco Ibáñez

Martí Castelló Obrer 71

Un os a la ciutat

Escola La Masia

Miguel Gómez Badenes 73

Una catàstrofe a Nova York

CEIP Blasco Ibáñez

Lola Izquierdo Téllez.....75

Lola i el gol impossible

CEIP Blasco Ibáñez

Paula Olmedillas Sánchez 77

Joan l'Explorador

CEIP Blasco Ibáñez

Biel Robles García.....80

El misteri del lladre

CEIP Blasco Ibáñez

TERCER CICLE D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Enric Benlliure 81

La màquina del meu avi

CEIP Blasco Ibáñez

Tànit Ferrer i Pastor 82

Nit a ca la iaia

Escola La Masia

Pau Montroy Castaño 85

Pau

Escola La Masia

Gloria Olcina Hernández 88

El misteri de les coves de la Vall d'Uixó

CEIP Blasco Ibáñez

Ada Payà Martínez 90

Les pirates busquen un animal

Escola La Masia

Carla Señor Llorenç.....92

El gat s'ha amagat

Escola La Masia

PRIMER CICLE D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA

Mireia Acamer Roig	96
<i>Un quadern màgic</i>	
IES Museros (2n A)	
Lydia Alvarado Moreno	98
<i>La fira del poble</i>	
IES Museros (2n C)	
Nathan Bayarri Roselló	100
<i>El pou de les veus baixes</i>	
IES Museros (1r A)	
Nahia Berga Ribera, Irta Roa Piera, Iris Sanvicente Moreno	101
<i>El primer estiu</i>	
Escola La Masia (3r)	
Jimena Cerdà Jurado	105
<i>Una vida sense gràcia</i>	
Escola La Masia (1r)	
Juan Antonio Escamilla Aguilar	109
<i>Un món sense trellat</i>	
IES Museros (3r C)	
Hugo Hernández Gimeno	110
<i>Som un equip educat?</i>	
Escola La Masia (3r NESE)	

Abril Muñoz Rubio 119

El capell solitari

IES Museros (1r B)

Claudia Prats Arroyo 120

El palau de cristall

IES Museros (3r B)

Aaron Salvador Lluca.....124

El missatge misteriós

IES Museros (3r A)

Llum Valls Aguilar.....125

Un somriure entre les cendres

Escola La Masia (2n)

Germán Zuriaga Galán 129

Ho he aconseguit

IES Museros (1r C)

SEGON CICLE D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA

Mar Coromines Domingo..... 130

Fugint de mi

Escola La Masia (4t)

Hernán Ferrari Torales 134

Més enllà del mur Ross

IES Museros (4t B)

Paula Muñoz Ruiz 136

Condemnats

IES Museros (4t A)

Llibert Ros Raimundo 139

Diaris viatgers

S Museros (4t C)

H I H A V I A
U N A V E G A D A
M O L T X I Q U E T A
Q U E B O T A R A M B U N A
P A Q A C A I O U D E Z
P E L L E

LA XIQUETA VA BOZZ
A TERRAR E UN
ES VA TROBAR
I UN BARRET.
S E' V APDSSAR
I VA PUJAR A TANA.
SEVA AUTOCARAVANA.

DE SOBTE ES VA POSAR
A PLOURE I LA

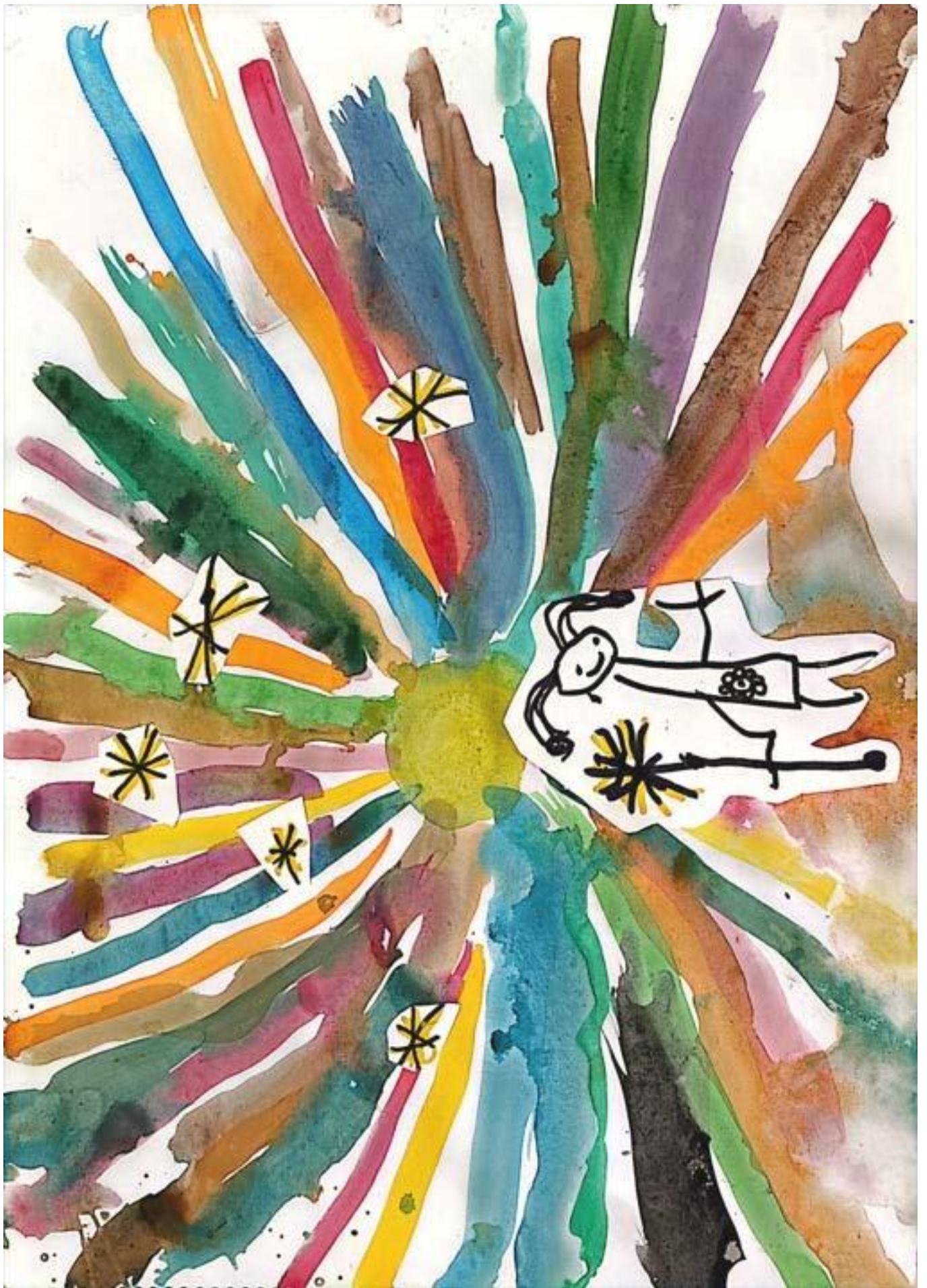
SI QUETA ES VA

É MFA DAR, PERÒ VA
VORÉ UMA VARETA

MÀGICA

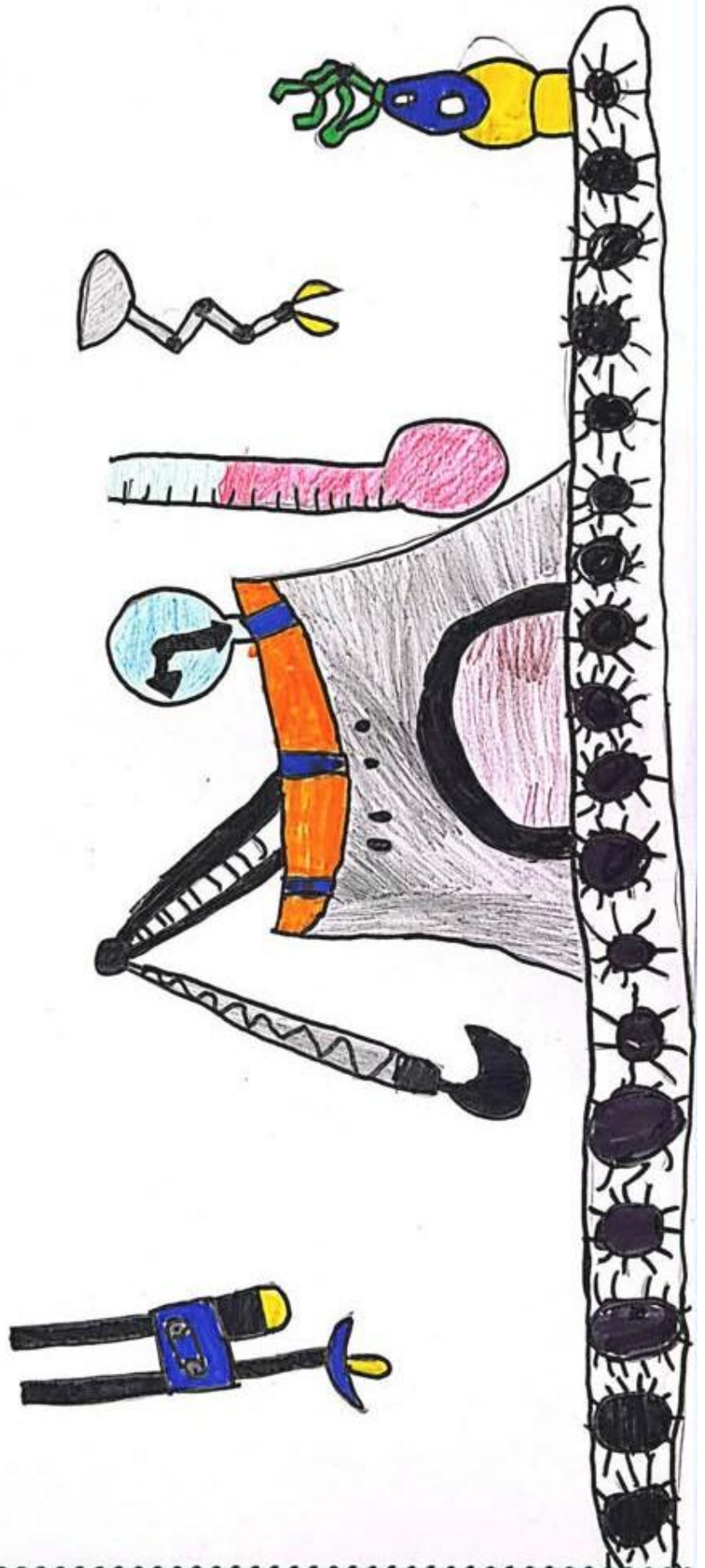
VAMERBARAETA/A
MAGICA
PERAQUE S'ACABARA
LAPLUJA

VA EIXIR ELSOL !
E2L APO2-ARABOTAR

MOLTCONTENTA I SENSE
VOLER BACHAFAR UNACACA

EL PAÍS DE LA FÀBRICA DE JOGUINES

HI HAVIA UNA VEGADA AL PAÍS
DE LES FABRIQUES DE
JOGUINES, QUATRE AMICS
QUE SEMPRE PORTAVEN UN
SARRET.

EREN BERNAT LA JOGUINA AMB
MÉS PODER DE TOTES; MIMI
I EL SEU GERMA JORRE CAMINS
EL MÉS RÀPID DEL PAÍS
I ROS LA JOGUINA MÉS
INTEL·LIGENT DE TOTES.

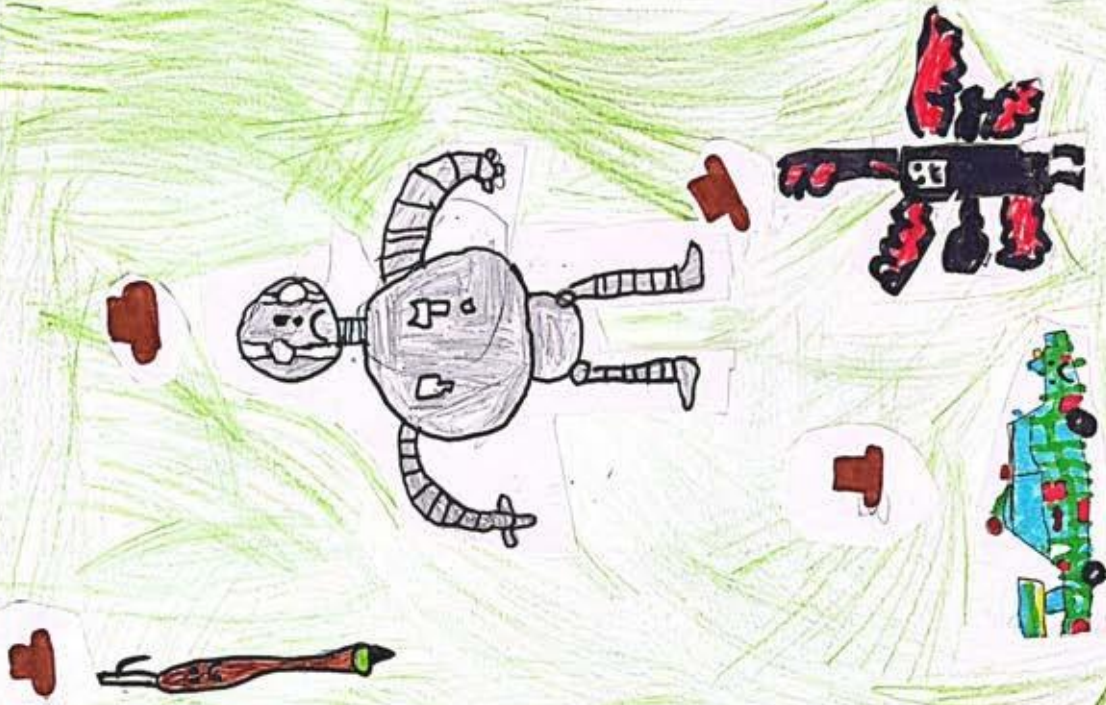
UN DIA QUALSEVOL PER ORDRE
DE SA MAJESTAT EL REI VA QVEDAR
PROHIBIT QUE ELS XIQUETS I XIQUETES
JUGAREN AMB LES JOGUINES.

A PARTIR D'AQUELL MOMENT, NOMÉS
ELS ADULTS PÒDIEN JUGAR AMB
ELLES.

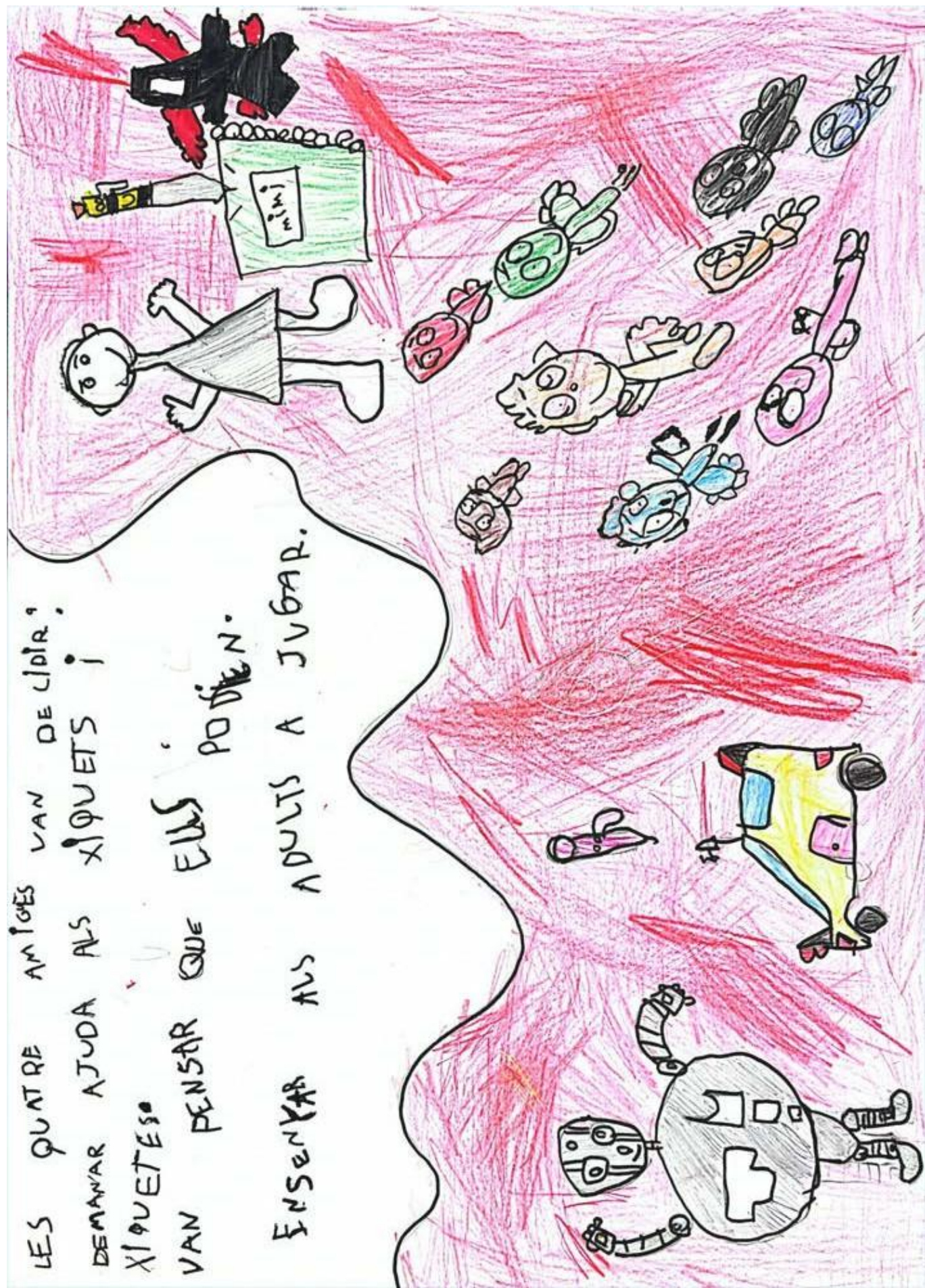
VAN PASSABELS DIES
I LES JOGUINES ESTAVEN
TRISTES.
I XI QUE UN DIA ES VAN
REUNIR PER PARLAR DEL
QUE ESTAVA PASSANT.
TOTES ESTAVEN D'ACORD EN
UN ACCORDA ELS ADULTS NO
S ABIEEN JUGAR.
ES PASSAVEN TOT EL DIA TREBALLANT

I LES JOGUINES SAVORRIEN MOLT FSSIH.

LES QUATRE AMIGES VAN DE CIPRÀ,
DEMANAR AJUDA ALS XIQUETS I
XIQUETES
VAN PENSAR QUE ELLS
PODRIEN.

ENSENYAR ALS ADULTS A JUGAR.

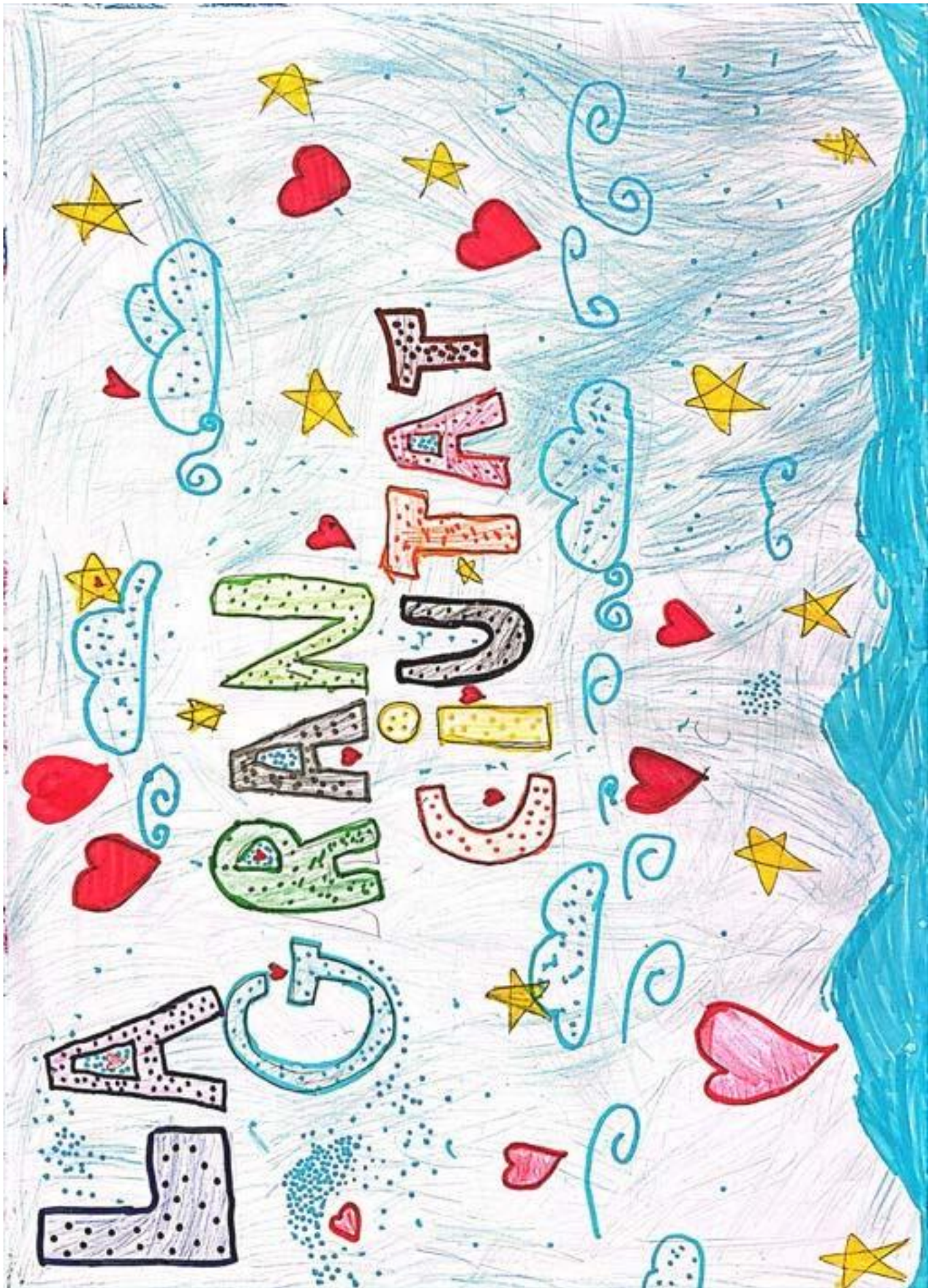

FINALMENT EL REP VA SER
EXPULSAT DEL PAIS DE
LES FÀBRQUES DE
JOQUES.

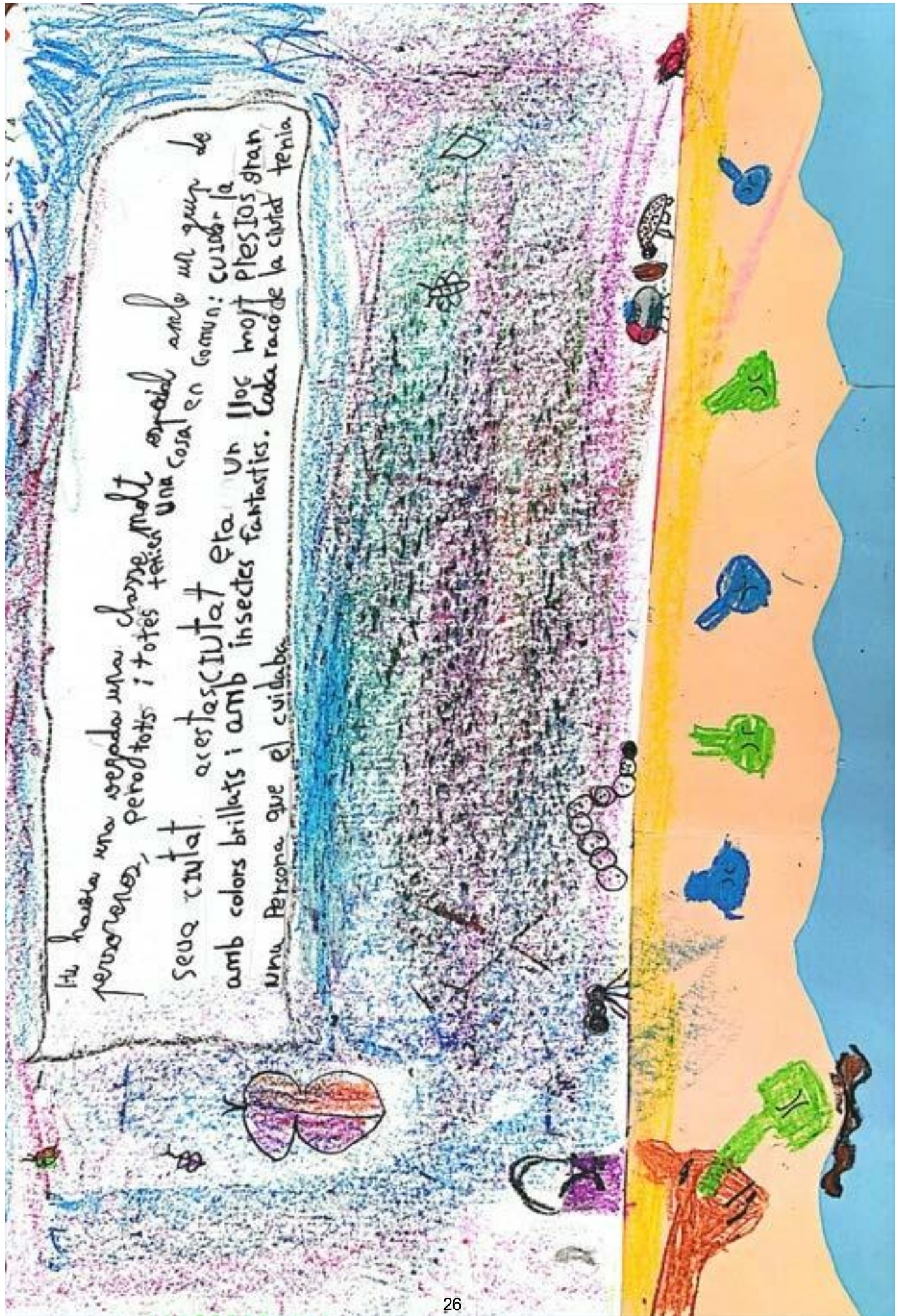
TOTS JUNTS VAN
FER UN GRAN SARAU
PLE DE JOCS, RALLES I

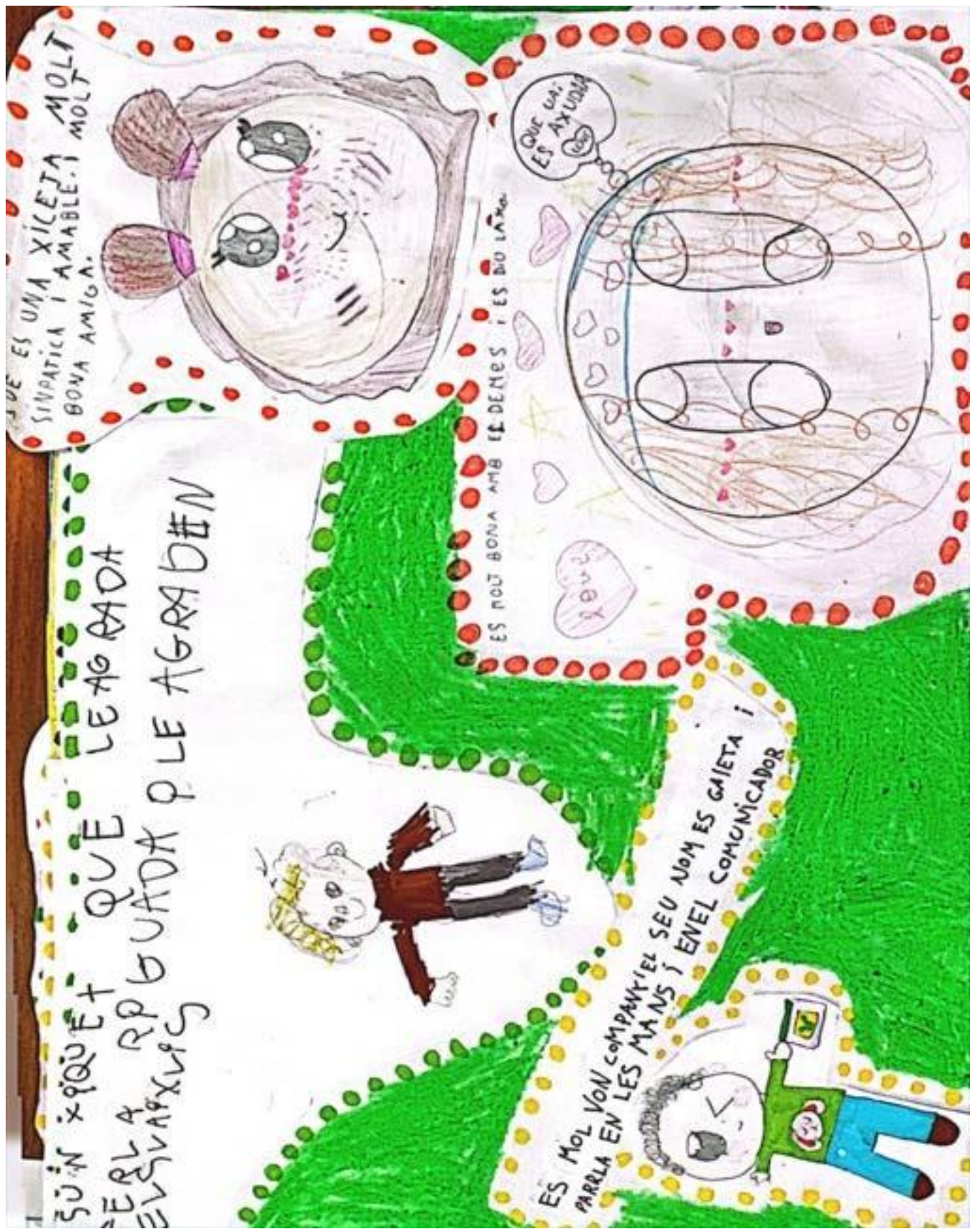
ALEGRIA!

He havia una vegada una classe molt especial amb un grup de
persones, però tots i totes tenien una cosa en comú: cuidar la
seua ciutat acerta ciutat etc. Un lloc molt preios gran
amb colors brillants i amb insectes fantàstics. Cada raó de la ciutat tenia
una persona que el cuidava.

ES DIU RAX I LI AGRANA MOLT JUGAR
A FUTVOL I ELS ANIMALS
I ESCALAR I ELS INSECTES I

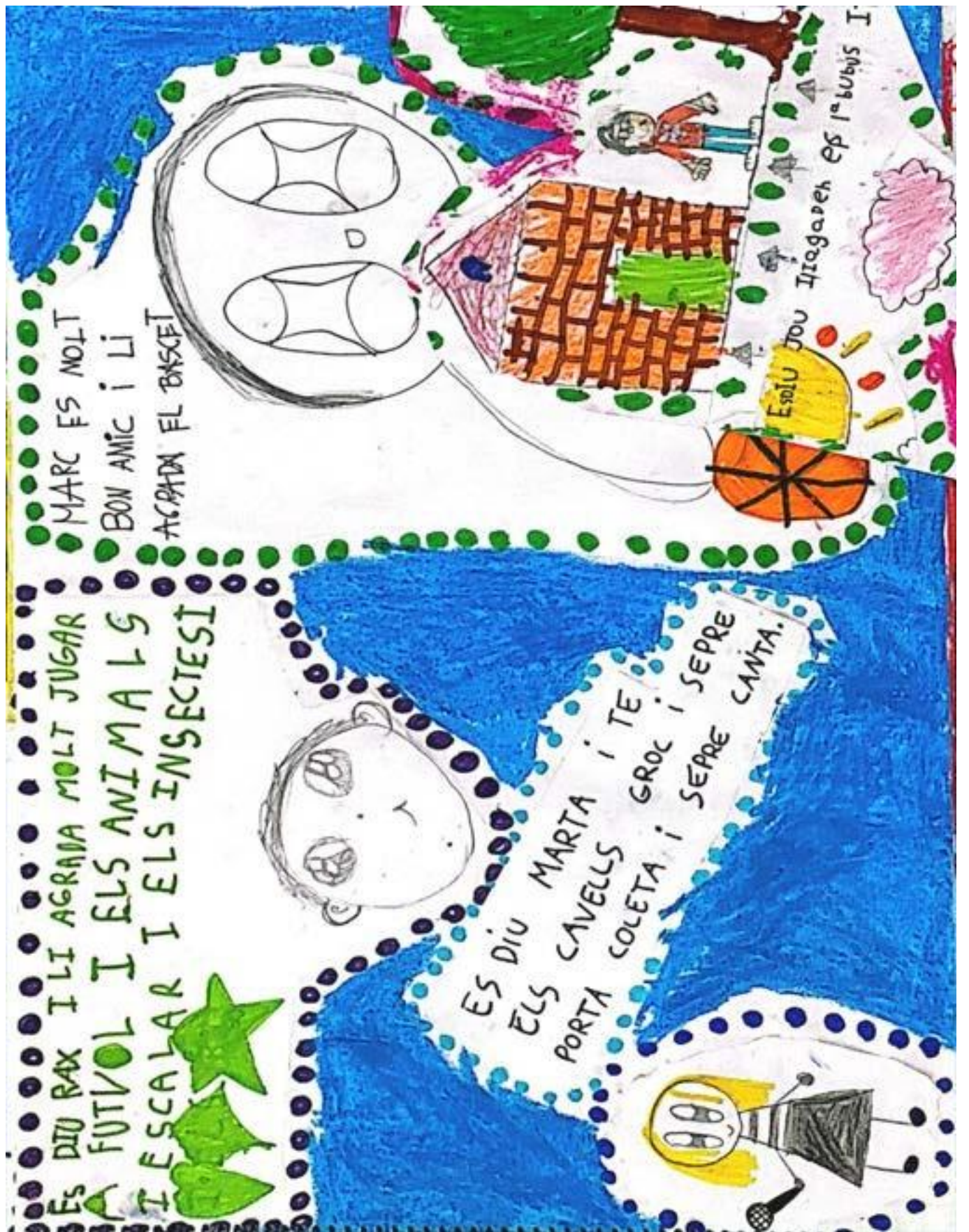
ES DIU MARTA I TE
ELS CAVELLS GROC I SEPRE
PORTA COLETA I SEPRE CANTA.

MARC ES MOLT
BON AMIC I LI
AGRADA EL BASKET

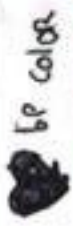

ES DIU JOU IRAGAREN ES 1º BUBUS I

SE DIU DAVID

i te el monyo

be color

MARCA i l'encante el futbol

SE DIU SAM i TE MOLTA IMAGINASIO

ES DIU ESTRELA i LI AGRADA
PINTAR i LI AGRADEN LES MATEMATICES

ES DIU
POL i LI AGRADA JUGAR
A BASCET

ES DIU MARTA i TE UNES VLLERES
MORADES i ES MOLT GRASIOSA

SI DIU PAULA I LI ENCANTA
AUDAR ALS DEMES.

Segon la poble via llays to el cel de cobranya

LLUNA ESMOLT GRASIOSA

ESPONA PES OVA QUE
ES DIU PABLO I ESMOLT
BON COMPANY

MARIA ES
UNA XICA

DIVERTIDA
AMB MONYO
CURT

ES DIU GERI I JUGA A FUTBOL

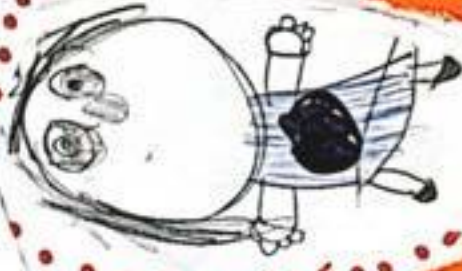
TE EL ANTONIO MARO

DEPORTIU

MOLT

LI I AGRADA

G A E L

L A G R A

A L L U P A R

E S M O L T

B O N A M I C

TONI RESTA

ES DIU A LA

ES DIU AGATA I SEPR EFARTOAE

PERCE SMOLT GAGIOSA

TE ULVER ESTEELMOYO

QUKT P M A R O

UN DIA VA DLOURE MOLT I LAIUA
VA DESTRO SAR TOTA LA SEUA CIUTAT.
LAQUA I EL FANC ES VAN ENDORAR ELS

COLORS BRILLANTS I TOT BAC DE DA R M A R O
I TRIST LES PESONES QUE VIVJEN EN LA CUETA I
VAN INTENTAR AREGLAR LA ASOLES DERO LA SIUA
NO ENCAISA VA. DESPRES DE PENSARO MO
LES PERSONES QUE VIVJEU ENLA SIUTAT EXVAN
DES POGARAATREBALLARENEQUIPER QUFPPER

APOOER TONARA TENDREU NACTUTAT
BRILLANT, BONICAF ALEGRE

de sobte, en un altre lloc hi havia unes persones
disposades a ajudar amb la ciutat però vivien molt

lluny i no se sabien la ruta. Aquestes persones van
demandar ajuda a la ciutat però que
els ajudaren a planificar la ruta. Després

de molt de temps aconseguiren arribar a la ciutat
a on estaven les persones que necessitaven ajuda.

UNA AVENTURA PIRATA: TÚ TRIES

Els alumnes de primer desborden amb imaginació i fantasia, és per això que han creat aquest llibre on cada lector elaborarà la seua pròpia història.

Deixant volar la fantasia i la creativitat les històries seran diferents i les aventures infinites.

Tan sols s'ha de triar un PERSONATGE o varis ¡si és el que voleu! Un LLOC on ocorre l'acció del conte i una AVENTURA per posar emoció a la història.

És a través de les imatges, acompanyat del llenguatge oral, on la creativitat començarà a funcionar i la màgia els deixarà volar.

Esperem que inventeu i reinventeu!!!!

Gaudiu molt de la vostra aventura!!!

AVENTURA

PIRATA

**TÚ
TRIE**

PIRATA
DARIO

MACARIA

BUGAMEIA
DOROTEA
PULP
BUGAMEIA
DOROTEA
PULP

PIRATA
MARAVILLA

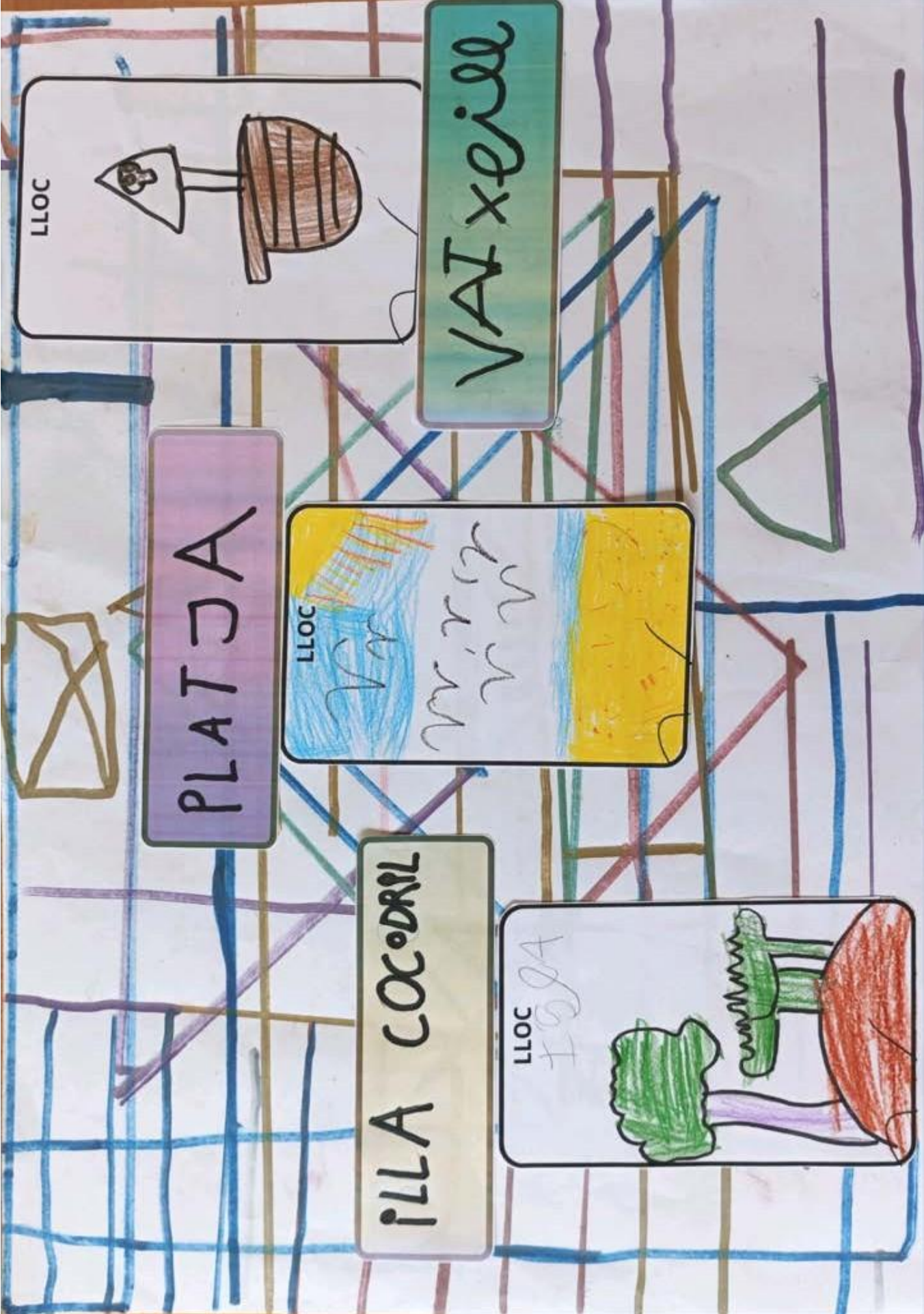
Capitan
Toro

Esuda

Aricia

LLOC

ILLA AMB VOLCA

LLOC

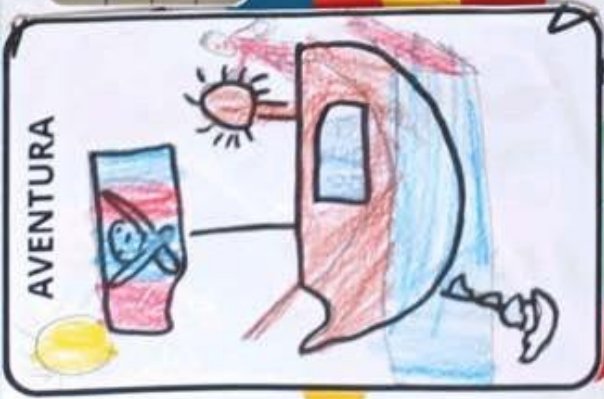

TRIBUS

ILLA DELSMONOS

LLOC

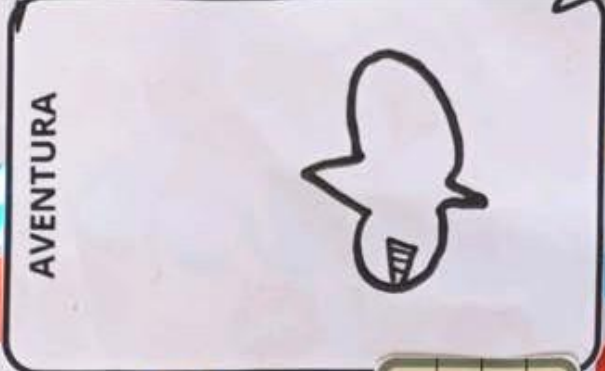
De Solte ençotaren: Tauró a
la vista!

Aparegué un gran Vairell Tripulat
pel pirata Barba Roja

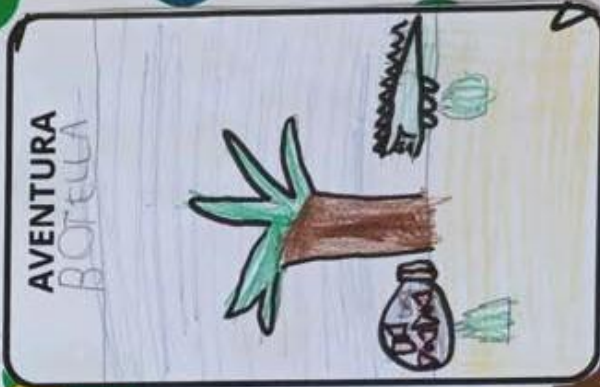
Van obrir a una illa plena de flors
màgiques

Van trobar el tresor però estava prote-
git per gran tauró

UNS PIRATES ENEMICS
ATACAREN I LLUITAREN
HORES I HORES

LA PIRATA VA VORE UN
POLP GEGANT DE COLOR
MORAT

EL COCODRIL trenca la botella
amb les seues dents i
Pogueren a fer el mata

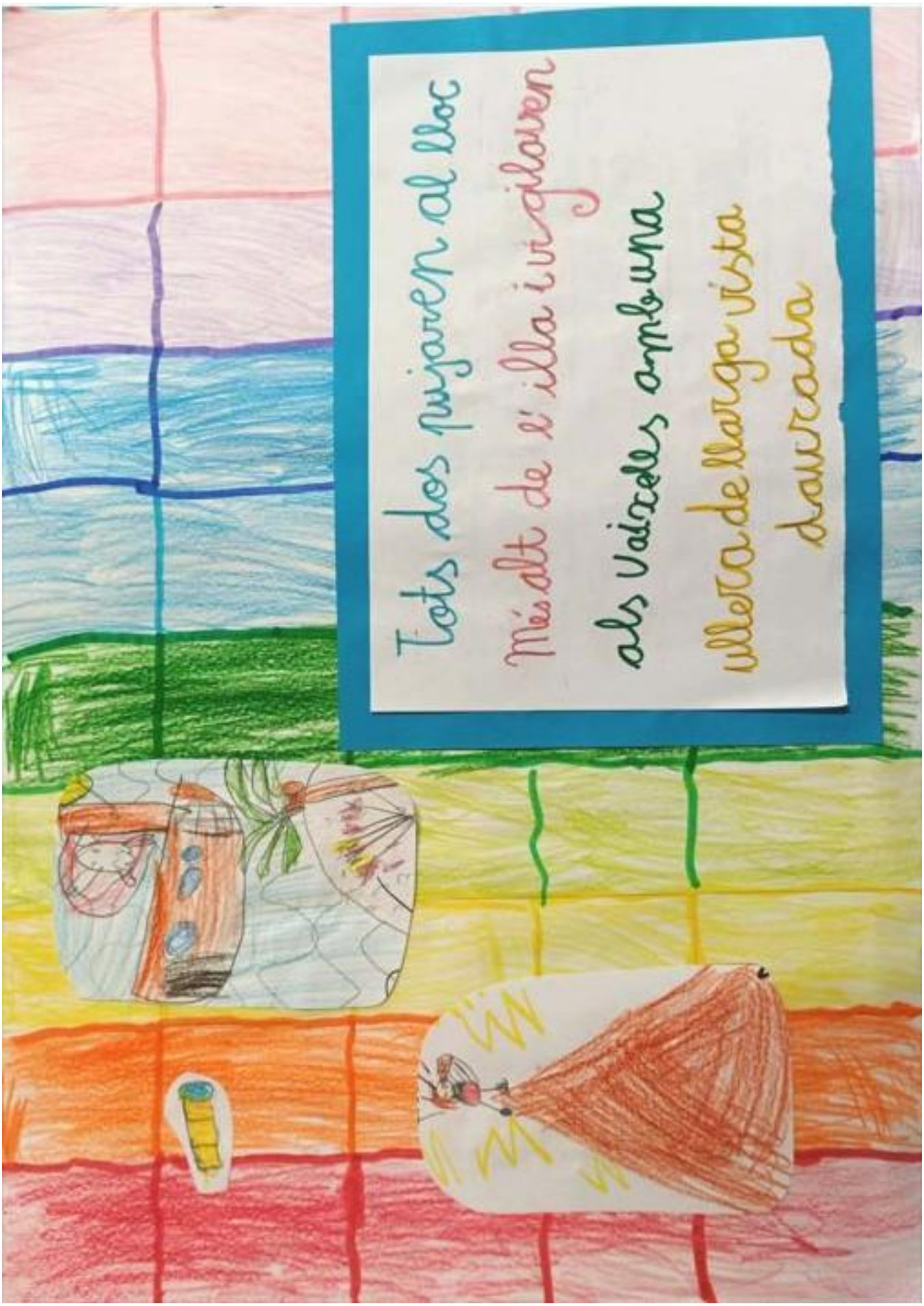
L'ARSA
CORSA
VALLE

LA COMANA VALENTA VA OVI BAY
A LES TERRES DEL CAIMÀ MESSE ION
VA SEI AMIGA DEL CANNÀ ME GRE

Hi vivim en unes places
màgiques que tots
els veïnes veuen perquè
amb els seus tots
els detalls es tornaven realitat

Tots dos pujaven al lloc
Més alt de l'illa i vigilaven
als vaixells amb una
ullera de llarga vista
daurada

després anarem caminant i es trobaran

una casa on estaven les flors

màgiques i volem demanar

un disig

El seny era ve tot, els viciells
despaesguen i dixi els desornis
es podriem jugar edios

i Conte contat Conte acabat!

Hi

LA GRAN AVENTURA

El pirata Barba groga anava amb el seu vaixell “Sardina valenta” i amb el seu mono Pelut, quan una tempesta va afonar el vaixell. Aparegué un tauró i d’un mos es menjà a Barba i Pelut.

No sabien com eixir del tauró i se lis va ocórrer fer-li cosquerelles.

El tauró va esternudar molt fort i varen eixir volant, i caigueren en una illa, on varen trobar un cofre a mig amagar.

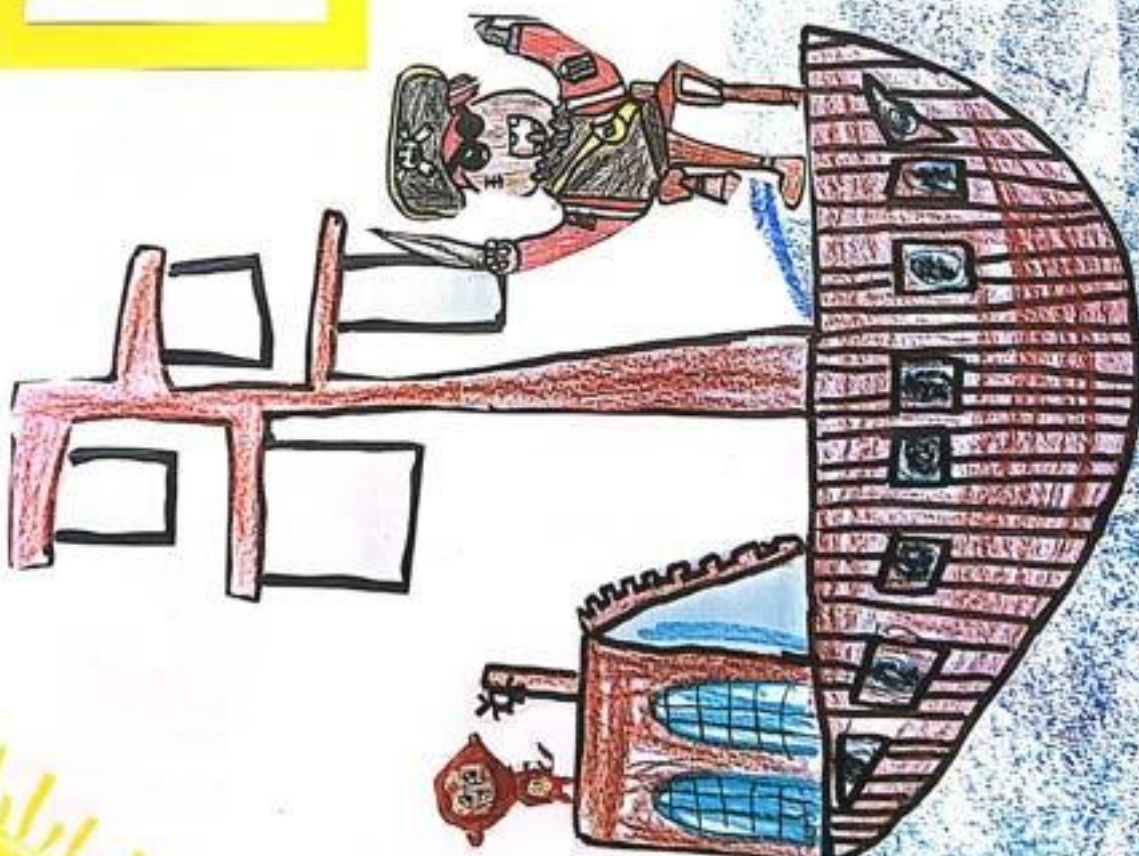
El van obrir i van descobrir que estava ple de llibres d’aventures i varen pensar que compartir eixe tresor era millor que amagar-lo, pel que agafaren els llibres que més lis varen agradar i deixaren la resta per al següent que trobara el cofre.

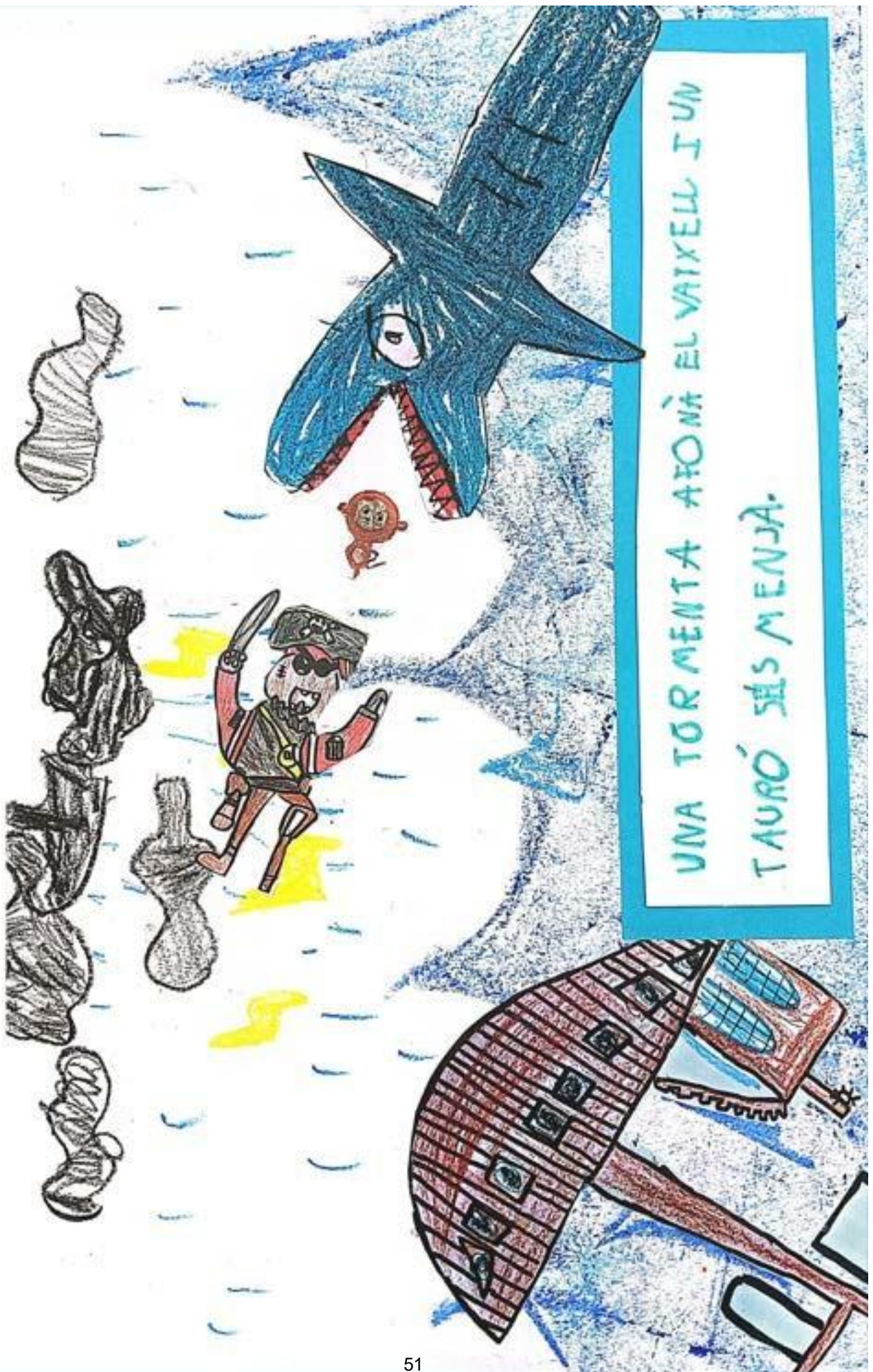

LA GRAN AVENTURA

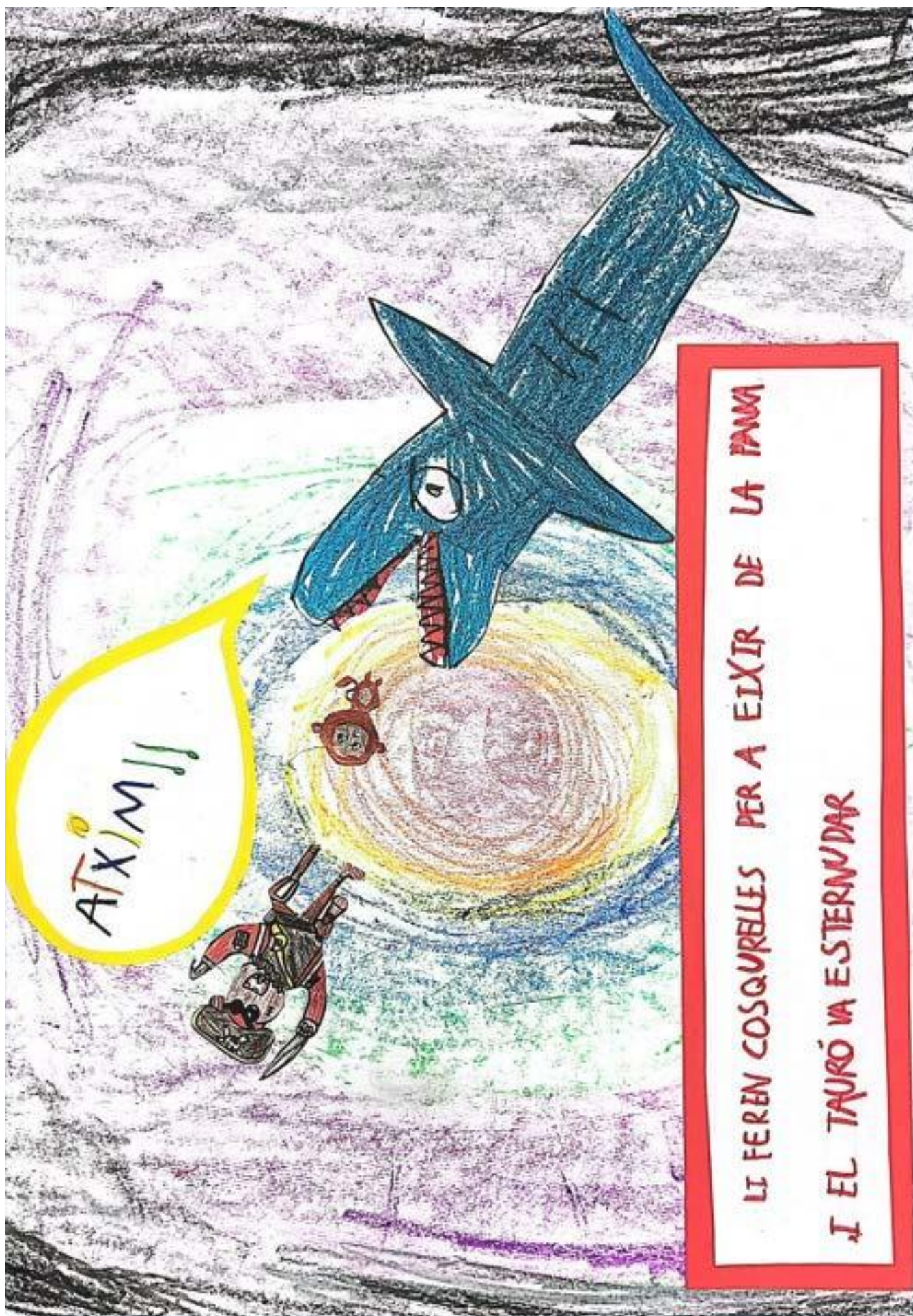
EL PIRATA SARDIÀ GREGI AMB EL SEU VAIXELL

SARDINA VALENTIÀ I AMB EL SEU MONJO PELUT.

UNA TORMENTA AFOÏA EL VATXELL I UN
TAURÓ S'ÉS MENJA.

LI FEREN COSQUIRELLES PER A EIXIR DE LA PANNA

I EL TAURÓ VA ESTERNUDAR

ELS LLANÇÀ A UNA ILLA ON TROBAREN UN

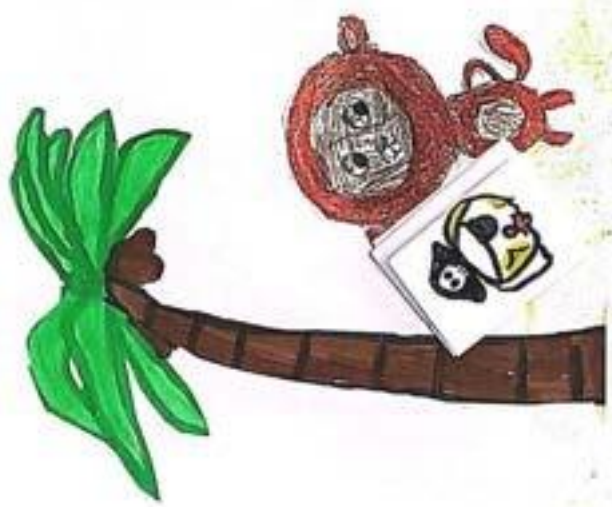
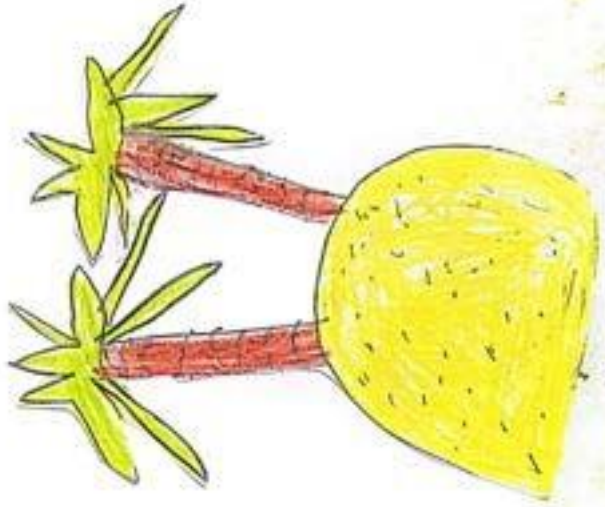
COFRE

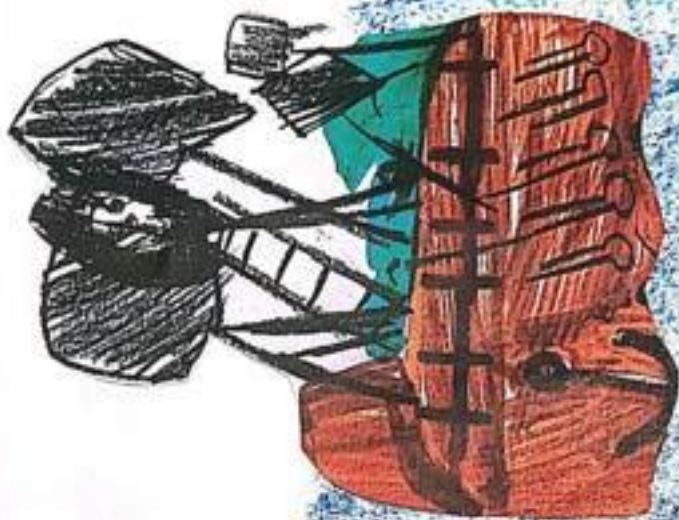
AL OBRIR-LO VEREN QUE ESTAVA PLE DE LLIBRES?

AGAFAREN UN LIBRE D'AVENTURES CADISCÓ.

COMPARTIR F'IXE TRESOR ERA M'JOR QUE AMAGARLO
I EL VAREN DEIXAR ALLI DE NOV

En el col·legi de Nuseros els 4 amics Ximeno,
Alex, Maria i Carles. No sabien que baix del col·legi
havia un cau subterrani. On vivia un senyor
que se leia Di Miniac que feia experiments
dolents.

LA C. LLA

i LA B. LA

D. R.

En el pueblo de Murruros vivía una niña
de 4 años y sus amigos que ellos
resolvían sus misterios. Es de iron: Maria,
Ximena, Alex y Carlos.

Carlos i Ximena no tenien por a res.

En cancei Alex i Maria es pensaven

les cases des voltes abans de fer les. Tots

anaven a la classe de 2^oB i eren bons amics.

El que ells no sabien era que a l'escola hi

havia un laboratori subterrani.

Dins del laboratori estava el doctor

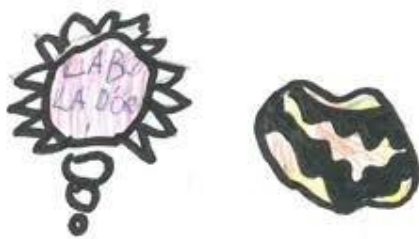

havia un professor de ciències que era

alt i més roïn que una pantalla digital

La colla pensava que la Bola servida
per parlar la que va a Palestina,
Ucrània i els països on hi ha guerra
i morrem Xiquets. Un dia mentre la colla
jugava al pati, el doctor Merliac va
aparèixer per sorpresa i els va dir
de males maneres que on estava la Bola.

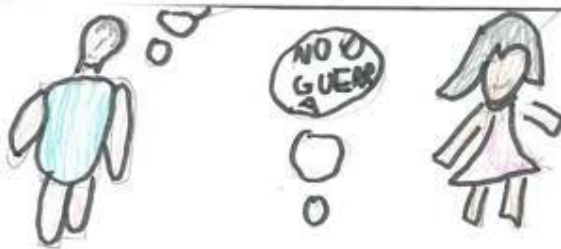

Segundo el doctor Minnie la Bola
convierte el que toca en oro. El profesor
volio atraparlos porque creia que ellos sabian
en estaba la Bola de

Segundo el Dr Minnie la Bola convierte
el que toca en el que está por un lado
Dr Minnie mismo quise en oro. Vol sea
nie

La colla pensa que la Bola
servirà per a prevenir la guerra
a Palestina, a Ucraïna i als països
on hi ha guerra i moltes víctimes.

Un dia mentre la colla jugava al pati el
Doctor Mirià va up a veïxer per
sorpreses i els va dir de males maneres
que com estava la Bola D'or perquè en

realitat la Bola D'oriental nostre cor.

**És UN
COR.**

La colla es reunia a casa de Ximena

per a beurem xocolata en ruïnes.

El doctor Mimiaco apareix

per sorpresa perquè es teletransporta

a casa de Ximena. La colla parla

amb ell i li ensenya en un missatge

secrets que hi havia dalt d'un arbre.

per cada persona té una Bola D'Or
al seu interior. Tots es fan amics,
Minuten els veuen amb les gròcies, però
haver-la ajudat a gastar la Bola
d'Or. La colla va pensar que per
a conseguir la pau al món
havia de ser primer amables nosaltres.
I per això Murres és un noble de
Paus.

ELS TRES AMICS

Vet ací, en el temps que les bèsties parlaven, els arbres cantaven i les pedres caminaven...

En un poble que es deia Olave hi havia tres xiquets que vivien en el Carrer dels Mussols. Es deien Gat amb guitarra elèctrica, que es passava el dia tocant la guitarra; Caputxeta moradeta, que feia molt d'esport; i Rinxols de Purpurina, que li agradava molt fer pastissos. Els tres, es varen fer amics.

Els agradava molt fer excursions i un dia van decidir explorar el riu que atravesava la jungla. Anaven tranquil·lament amb la barca, quan de sobte... Els va vindre de cara un caimà amb la boca ben oberta. Sort que amb l'ajuda d'un arc i fletxes, es van poder defensar. Van continuar explorant la jungla, però a continuació es van trobar una bola de foc que venia cap a ells. Van agafar un poal d'aigua que hi havia al vaixell i el van omplir amb l'aigua del riu per llançar-la a la bola de foc i apagar-la. Tot seguit, es van arrimar a la vora del riu, van baixar de la barca i van continuar caminant entre arbres. Quan pensaven que ja havia passat el perill, de cop i volta la terra es va començar a moure, era un terratrèmol!

De les esclotxes de terra, va eixir un dinosaure amb la seva cria que van començar a perseguir-los. Els tres amics van començar a córrer el més ràpid que podien i van aconseguir fugir. Però encara no estaven salvats, de sorpresa els va aparèixer davant d'ells un drac que duia un ganivet. Es van girar i van veure que a la muntanya d'enfront hi havia una cova. Van accelerar el pas, comes ajudeu-me, per a amagar-se dins d'ella. Dins de la cova, es varen trobar un tresor amb monedes d'or i joies. Estaven molt feliços pel tresor que havien trobat, però en un tres i no res, uns pardals liadres van entrar a la cova i es van emportar el tresor. No sabien què fer, ni com tornar a casa, estaven desorientats. Quan ja pensaven que no se'n sortien, la Rinxols de Purpurina va cuinar un pastís amb minerals de la cova. El pastís brillava com la purpurina, com els diamants, i això va cridar l'atenció de les aus dolentes. Quan les aus es van apropar pel pastís de purpurina, els tres amics van aprofitar per recuperar el tresor.

Tot seguit, van decidir tornar al poble, però no hi havia cap persona allí, estava desert! Al cap d'una estona caminant pel poble es van trobar a un home al qui varen preguntar on estava tot el món. L'home va respondre que la gent del poble estava amagada i molt espantada pel dinosaure que els havia perseguit. Es pensaven que estava prop del poble. Els xiquets van avisar que el dinosaure ja se n'havia anat i, per tant, ja podien eixir dels seus amagatalls. Una estona després, Caputxeta i els seus amics es van trobar un gat negre que ràpidament els va furtar el tresor que els

xiquets havien aconseguit per al poble, però quan el gat es disposava a fugir amb la recompensa, es va adonar que els 3 amics es van quedar molt tristos i decebuts per la pèrdua del seu tresor. El gat va sentir llàstima i va anar a disculparse amb el grup dels 3 amics. Va demanar perdó i va dir que ell volia el tresor per fer una festa al poble, els 3 xiquets van perdonar al gat i es van amics d'ell. Finalment, amb el tresor van aconseguir diners per fer una gran festa en el poble en la que van gaudir i recordar entre rialles les aventures que van viure durant el dia.

Vet aquí un gos i vet aquí un gat aquest compte s'ha acabat.

NOA i L'ESTRELA ★ DEL NADAL ❄️

Hi havia una vegada una xiqueta anomenada Noa a qui li agradava molt dibuixar i pintar. El temps li passava volant fent precioses creacions de les seues mascotes Cooper i Ody. Noa somniava en viatjar per tot el món però especialment li feia il·lusió veure paisatges nevats en els que poder inspirar-se.

Ja era nadal en Almira, el poble de Noa. Aquell any estava especialment bonic, hi havia llums de colors per tot arreu. Després d'un llarg dia en el que havien estat preparant en família l'arribada del Pare Noel, Noa estava molt cansada i sa mare li va dir que ja era hora de dormir. Com que era una nit important, Noa va pujar de seguida les escales de camí a la seua habitació. Va anar a tancar la finestra i quan estava baixant la persiana es va parar de sobte, una estrella fugaç brillant amb força va enlluernar el cel i va transmetre la sensació de poder aconseguir qualsevol cosa que desitjara. Ràpidament Noa va tancar els ulls i va demanar un desig. En tornar a obrir-los es va quedar bocabada al veure com l'estrella es partia en mil pedaços i un d'ells es dirigia cap a l'interior de la seua habitació i la va envoltar amb una càlida llum. No es podia creure el que estava passant, pensava que era un somni, però al mirar cap a baix va veure que el terra de la seua habitació es cobria d'una polseta dorada i brillant. La va replegar amb molta cura i la guardà en un sobre de paper al seu escriptori. Com que estava molt cansada, es va gitar i es dormí de seguida. Ja pensaria el dia següent com explicar allò tan estrany que havia passat.

En fer-se de dia, una veu molt peculiar va despertar a Noa per anunciar-li que el Pare Noel havia deixat regals baix de l'arbre. Qui la estava despertant? No reconeixia aquella veu... Era una?, n'eren dos?

Es va alçar ràpidament del llit i Cooper i Ody eren els únics que estaven amb ella a la seua habitació. Allí no hi havia ningú més. No podia ser, no s'ho podia creure, les seues mascotes li parlaven!!!!

Els va preguntar que havia passat i ells li van explicar que el que va veure la nit anterior era real i que li havia demanat el seu desig mes apreciat a la Estrella del Nadal, la mes especial de totes i la única capaç d'aconseguir coses impossibles. Noa no es podia creure la conversa amb les seues mascotes, allò pareixia un somni però era realitat. Cooper i Ody començaren a contar-li l'història del Nadal: "Fa molt de temps no hi havia Nadal, tots els dies eren iguals: avorrits i grisos, no hi havia ni festes ni carnestoltes ni colors. Però una freda nit d'hivern, un home amb una gran barba blanca i un gran cor volia fer del món un lloc millor, va veure una estrella fugaç i li va demanar el desig d'omplir de color i alegria el món. Era l'estrella de Nadal, que li va concedir el desig al Pare Noel i a partir

d'aquell dia, cada 25 de Desembre es celebra el Nadal i torna l'estrela al cel per concedir els desitjos de tots els xiquets i xiquetes de la terra”.

Encara emocionada per tot el que estava passant, va anar a despertar als seus pares i a contar-los tot el que havia ocorregut. Els pares miraven bocabadats com Cooper i Ody parlaven. Sols podien explicar allò tan estrany pensant que el Nadal es l'únic moment en el que els somnis es fan realitat.

Era el dia de Nadal, i amb tantes emocions Noa havia oblidat els regals, així que va baixar a tota velocitat per les escales i es va dirigir a l'arbre amb companyia de Cooper i Ody. El Pare Noel li havia deixat un maletí replet de colors i pintures per fer creacions espectaculars. Es va posar molt contenta i de seguida va anar a fer allò que mes li agradava: dibuixar i pintar!

Va fer el dibuix del Pare Noel mes bonic que mai havia fet i per a completar la seua creació va decidir gastar la pols dorada que havia deixat l'estrela de nadal al desfer-se a la seua habitació. Va baixar a ensenyar-li als seus pares com li havia quedat el dibuix i es van quedar tan impressionats que van tindre una genial idea: anar al Pol Nord a dur-li al Pare Noel el quadre que havia fet Noa per agrair-li la seua dedicació per a fer feliços a tots els xiquets en les festes de Nadal.

Noa els va preguntar als seus pares com anirien a visitar-lo i son pare li va dir que ja tenia comprats els bitllets d'avió i que volarien al Pol Nord eixa mateixa vesprada.

Ja estaven a l'avió de camí a complir un altre desig, conèixer al Pare Noel. Noa estava tan emocionada que es va quedar dormida i sols la va despertar la veu del pilot de l'avió anunciant que anaven a aterrar en breus moments. No s'ho podia creure, estava al Pol Nord. Quin paisatge tan bonic, quanta neu, que blancor i... que fred que feia!

De seguida van arribar a l'hotel, van deixar les maletes a l'habitació i van baixar a recepció per preguntar-li a la recepcionista on era la casa del Pare Noel. Però el que no esperaven era que ningú sabia on era la seua residència. Els pares es van quedar decebuts, després de tot el camí que havien fet per arribar allí, no sabien on trobar al Pare Noel. Noa es va posar un poc trista però de seguida Cooper i Ody van anar cap a ella a animar-la i a donar-li una bona notícia: ells sabien com trobar-lo. Tenien que buscar el bosc Auroneu, un lloc molt conegut pels seus arbres en forma de flocs de neu. Allí es trobarien en Plipli, un ren molt simpàtic i amable que els conduiria fins a la casa de l'illustre personatge.

Trobar el bosc va ser cosir i cantar però Plipli no apareixia per cap lloc així que Cooper i Ody es van posar a cantar: ren, renet volador, vine Plipli, per favor!!! Del fons del bosc Auroneu va aparèixer de sobte Plipli amb un trineu que els portaria al seu destí sense deixar rastre. En un tres i no res ja estaven a l'aldea del Pare Noel. Que bonic era tot, era millor del que mai havia pogut imaginar.

Les portes de l'aldea es van obrir i Noa, els seus pares, Cooper i Ody baixaren del trineu i s'endinsaren camí de complir el seu somni. Tot estava replet de llums i colors, es sentia

un remor de música dolça amb campanetes i es respirava un ambient molt festiu. Tots els habitants de l'aldea secreta estaven molt contents. Un any més, la nit de nadal havia segut tot un èxit.

Van caminar fins a la fàbrica dels regals i a la porta els van detindre dos bastonets de caramel que també parlaven. Els van bloquejar el pas però Cooper i Ody els van distraure i Noa i els seus pares van aprofitar i es van colar a la fàbrica. Van pujar una gran escala i dalt del tot es van trobar una figura familiar descansant en una butaca davant d'una xemeneia.

El Pare Noel els estava esperant, sabia per Plipli que havien fet un llarg viatge per visitar-lo. El que no sabia era que Noa tenia una sorpresa per a ell. Noa va començar a contar-li: "com tots sabem, tu eres el que repartix regals a tots els xiquets i xiquetes del món, però quan Cooper i Ody em van contar la teua història em vaig adonar que tu no reps cap regal i he vingut ací a regalar-te aquest quadre que he dibuixat per a tu"

El Pare Noel es va quedar asombrat perquè mai cap xiquet havia pensat en fer-li un regal. El dibuix era molt especial així que va decidir penjar-lo damunt de la seua xemeneia i li va donar les gràcies a Noa per haver-lo sorprès d'aquella manera.

De tot aquest viatge, Noa va dependre que es igual de bonic rebre que regalar...

I conte contat este conte ja s'ha REGALAT!!!

Alessandra Casares Celda

UN OS A LA CIUTAT

Conta la història que en uns boscos molt llunyans, vivia un os que es deia Timi. Un dia Timi es va alçar famolenc, així que va pensar anar a agafar mel a un rusc que penjava d'un arbre ben gran i bonic que tenia l'abast. Timi estava tan afamat que va clavar la pota dins del rusc sense pensar-ne més, amb la mala fortuna que dins de l'habitatge estaven tots els seus hostes, les abelles.

Els insectes es varen sentir envaïts i una sensació de terror va recórrer el seu cos, de manera que les abelles li tiraren darrere amb la intenció de picar-li.

L'os va començar una cursa esbojarrada per tal de fugir dels insectes que no deixaven de perseguir-lo amb la mala sort que no va veure el riu que tenia al davant i xof! Es va caure dins l'aigua:

El corrent del riu se'l va emportar quilòmetres i quilòmetres del bosc, fins a arribar a una ciutat costanera on desembocava el riu. L'animal es va trobar davant d'una escola que estava plena de xiquets.

Els xiquets, en veure l'os, es varen espantar moltíssim i es quedaren petrificats. Però Timi els digué que estigueren tranquils que ell era un os vegetarià i no els faria mal, que havia arribat fins allí perquè estava buscant mel.

En sentir allò, els xiquets s'afanyaren a anar al menjador de l'escola, on hi havia pots i pots de mel, que oferiren al seu nou amic.

Per fi, després d'una llarga aventura, Timi va poder satisfer la seua fam amb el seu menjar favorit.

Reguel jueces de Sue de blanco itanyez museos

Creem un conte

TITOL:

Una catàstrofe a Nova York

Hi havia una vegada un jove de nom Jan.
Aquest jove de 18 anys va viatjar a Nova York per
estudiar fenomenes químics. Després de recórrer la ciutat
per fer un llogar un pis.

Un dia mentre practicava els seus experiments,
un líquid explotar i va fer caure un tanc de sòlides.
En això Janot va descobrir una porta màgica a un
altre món.

Magical genre de 300 de Glesca ibèrica

Jan va aconseguir entrar en això mà i es va quedar
barricatat al costat d'un perillós laboratori.

Un dels científics que estaven allí el va descolocar, i li va dir
que no podia dir-ho si no, emmanien un aparell destructiu
a la seva ciutat.

Així, va tornar al seu pis i va començar a estudiar
com parar l'aparell mentre li va contar a un company.

Quan el científic es va adonar que Jan havia contactat, va enviar l'aparell,
però Jan i el seu company ja havien aconseguit tancar per sempre
la porta màgica i evitar la catàstrofe a Nova York.

Lola i el gol impossible

Conte escrit per Lola Izquierdo Tellez 4ªA

LOLA I EL GOL IMPOSSIBLE

Lola era una xiqueta de deu anys que vivia en un poble menut a prop del mar . Des de ben menuda, el que mes li agradava era jugar al futbol . Mentre altres xiquets dibuixaven o jugaven amb nines, ella preferia botar el baló contra la paret del seu pati, somiant algun dia convertir -se en una gran defensa .

Cada vesprada, després de fer els deures , Lola agafava el seu baló negre i blanc i baixava al parc a jugar. Al principi , els altres xiquets no volien que una xiqueta jugarà amb ells . " el futbol es cosa de xics!" li deien alguns. Però Lola no feia cas. Ella sabia que el que realment comptava era la il·lusió i les ganes.

Un dia, a l'escola va anunciar un torneig de futbol infantil. Tots els equips es van apuntar ,i Lola també, tot i que alguns companys es van riure d'ella . El seu entrenador, va veure alguna cosa especial en la xiqueta: tenia una mirada decidida i un control del baló que sorprenia

Les setmanes van passar rapid entre entrenaments i nervis abans del gran patit .Quan finalment va arribar rapid el dia del torneig, Lola sentia el cor bategar-li fort .L'equip rival era molt bo i guanyava per dos gols .Semblava que tot estava perdut , però Lola no pensava rendir se.

A pocs minuts de l'acabament, va rebre el baló al centre del camp .Va esquivar un defensa , després un altre, i, amb una ultima espenta de coratge, va xutar amb totes les seues forçes. El baló va volar per damunt del porter i va entrar a la porteria amb un so sec i perfecte. GOL

El públic va esclatar en aplaudiments l'equip de Lola va empatar i, en els penals, van aconseguir guanyar el torneig .Els seus companys la van alçar als muscles i cridaven el seu nom. Ella no podia creure-ho: havia marcat el gol que canviaria la historia de equip.

Aquella nit, Lola mirava les estrelles des del seu llit i somreia. Sabia que encara li quedava molt per aprendre, però també que havia demostrat una cosa molt important: el futbol , com els somnis ,no te gènere.

I des d'aquell dia, cada vegada que algú li deia que hi a coses "nomes per a xics", ella responia amb una rialla i continua xutant el baló, mes fort que mai.

J O a N

L'explorador

Hi havia una vegada un explorador arquitecte que s'anomenava Joan. Tenia un somni: volia tornar a la ciutat d'Arquitectura.

Ell tenia una vareta màgica. Li va dir a la vareta màgica: "Amb tu vaig a poder passar tots els obstacles".

Va passar per tortugues maleïdes, llops famolencs i ossos grunyidors.

- Uf, per sort he aconseguit passar!!! Va dir l'explorador.

Joan va seguir caminant i es va trobar uns nans que li van dir: "Joan, si vols arribar a la ciutat d'Arquitectura has de passar per aci".

Hi havia un túnel per baix i escales per dalt. Tenia una hora per decidir per on anar.

- Vareta, vareta, per on puc anar?

Finalment, Joan va decidir anar per dalt. Es va adonar que el camí de baix conduïa al mateix lloc. Va seguir caminant i es va trobar un nan més gran i li va dir: "Has de passar per aquest laberint".

Joan estava confós. No sabia per on anar...

- Tinc una idea, la meua vareta em pot dir per on anar!

De sobte, la vareta es va il·luminar i li va a assenyalar el camí.

- Moltes gràcies, vareta. – Va dir l'explorador amb alegria.

Continuà amb el seu camí i es va trobar uns nans més grans encara.

- Hola Joan, esta és l'última prova. Has de passar aquest rocòdrom que va canviant de forma mentre escales. Ah! I quasi se m'oblida, has d'arribar fins a la lluna. JA, JA, JA.- Van dir els nans amb to de burla.

Joan va continuar confiant en la seua vareta màgica. Amb to de preocupació li va preguntar: "Vareta, tu saps fer-ho?"

Joan en compte d'escalar, va anar volant gràcies a la seua vareta. Va seguir en el seu camí i esta vegada no es va trobar un nan, es va trobar uns ogres!

Hi havia una porta gegant, gegant i els ogres li van dir: "Tens la invitació?"

Joan va respondre que no la tenia.

Els ogres estaven confosos, no sabien si deixar-lo entrar o no. Finalment, van decidir que sí.

En la ciutat d'Arquitectura tots els plànols estaven tirats a terra.

Joan va anar a un lloc molt obscur i es va trobar els seus amics de la infància!

I Joan així va complir el seu somni.

EL MISTERI DEL LLADRE

Un dia de bon matí, uns joves van quedar en una gelateria per a menjar-se un gelat, però quan van anar a pagar, ningú tenia diners. Què estrany! Algú els havia furtat els diners de la motxilla.

Encara sort que justament estava caminant el pare de Sara per la vorera de davant i va pagar ell. Aleshores, tots els joves es preguntaven qui havia sigut, qui havia fet el robatori. Tots ens van anar a casa menys Bibo que no parava de buscar totes les pistes que poguera.

Al dia següent quan estaven en l'institut es van adonar que en classe faltaven tots els llibres i llibretes. Per a poder fer les tasques utilitzaren un full en blanc, era tots molt misteriosos.

Quan van eixir d'3e l'institut, els amics van decidir fer un grup anti-robatori de tot el món. Al dia següent, al tornar a l'institut, faltaven tots els esborranys. Bili era un xiquet que es portava mal en la resta dels companys i havia repetit curs. Els va dir que el seu grup anti-robatori era molt dolent i el pitjor del món. Acte seguit, el grup es va reunir i decidiren que Bili era el culpable de tots els robatoris. Després de les classes de l'institut van quedar tot el grup menys Jana amb Bili, el van convidar a la pizzeria per a fer-li algunes preguntes.

Amb cada pregunta, Bili constestava que ell no havia sigut. Bibo va cridar a Jana per telèfon i quan va contestar s'escoltava de fons que estava pintant.

Aquesta vegada sí que tenien diners per a les pizzes. El grup continuava investigant però quan tornaren a classe tots els pupitres estaven pintats. Ningú sabia què fer, estaven desesperats.

Bibo va recordar el soroll quan estava parlant amb Jana per telèfon. Per aquest motiu, quan Jana va eixir correguent, Bibo la va seguir fins a una cova secreta. Ell, es donà compte de que Jana tenia els seus diners, les llibretes, els llibres i els colors que s'havien utilitzat per a pintar els pupitres.

De repent, arribaren a la cova : Kevin, Marco i Alexia, en eixe moment Jana es va posar a plorar perquè es sentia molt mal per enganyar als seus amics. Es van tranquilitzar i va dir que ho sentia però que estava molt enfadada perquè un dia van quedar en el parc i no havia aparegut ningú.

Des de ese dia, Jana es va sentir molt enfadada, els seus amics no sabien que s'havia quedat tot sola. Tot havia sigut un malentès. Tots varen donar una abraçada i varen fer les paus. Per últim Janga tingué que tornar totes les coses que va furtar i netejar els pupitres.

Conte contat ja està acabat.

LA MÀQUINA DEL MEU AVI

El meu avi es inventor. L'altre dia vaig anar a veure'l i em va deixar sol en el seu laboratori. Allí hi havia una gran màquina amb molt botons, mecanismes, palanques i en un lateral, un gran rètol que deia "AQUESTA ÉS LA MÀQUINA QUE CANVIA EL TEMPS" i uns botons que deien "pluja", "neu", "sol" i "graníssof".

Al meu avi no li agradava que jo tocara els seus invents. Li vaig preguntar que com funcionava eixa màquina i em va contestar que podia canviar el temps.

Li vaig dir que si la portava a un concurs d'invents podria guanyar. Ell molt emocionat va dir:

- Val, aniré a eixe concurs, sense problema!

Es van presentar deu participants amb els seus invents. El primer va portar un volcà gegant del qual eixia fum de veritat. El segon era un robot que funcionava. El tercer era molt semblant al primer però més xicotet. El quart va presentar un quadre amb una pintura d'una senyora que quan t'anaves et continuava mirant. El cinquè era un escenari en miniatura que quan li donava a un botó eixien uns mini ballarins a ballar. El sisé era un dau màgic. El seté era un gat robot que miolava. El huité era un avió miniatura que si el posaves en un aeroport es convertia en un de veritat. El nové era una persona falsa que era com una de veritat i que feia el mateix que feien les persones de veritat. El dècim va ser el meu avi i la seua màquina del temps.

El guanyador va ser... el meu avi! Va ser tot confiat i es va emportar el premi.

NIT A CA LA IAIA

Fa temps, a l'hivern, tot estava nevat a un poble que es deia Benassal. De bon matí va arribar un cotxe roig amb una família: dos pares i dos xiquets. Els xiquets es deien Pau i Marina. Pau tenia tres anys i li encanta la pizza de quatre formatges i els clips. Marina tenia onze anys i li agradaven molt les històries de la seva iaia Núria. Anaven a sopar i dormir a casa de la iaia perquè els seus pares havien d'anar a una festa. Quan van arribar, l'àvia ja els esperava a la porta de casa, els dos van baixar corrents del cotxe per abraçar-la.

-Hola iaia, hem arribat!

-Hola bonics. Que grans que vos heu fet.

-Iaia, què has fet per a sopar?

-Pau, no he pogut fer res perquè he anat al metge i estava cansada. Per això he pensat que podríem demanar pizzes, què vos sembla?

-Visca! Podrem demanar la de quatre formatges, iaia?

-Ho veurem després.

-Pau i Marina, nosaltres ja hem de marxar, que s'ho passeu bé. -Digueren els pares.

-Adeu, adeu!

Van entrar a casa, s'estava molt calentet, la casa de la iaia era sempre molt acollidora.

-Podem demanar les pizzes que ja són les nou i tenim gana? -Va dir Marina.

-Clar, de què les voleu? a mi em fa ganes la vegetal.

-A mi la de quatre formatges, a tu et pareix bé, Marina? -Digué Pau.

-Em va perfecte eixes pizzes, m'encanten.

-A veure el número...Hola voldria una pizza de quatre formatges i una vegetal, carrer del riu número 23 a Benassal.

Al cap d'una estona...Toc-toc! Ha arribat la comanda.

Van entrar a casa, començaren a parar taula i, amb molta gana, a sopar.

Quan es van acabar l'últim tros de pizza vegetal anaren al bany per rentar-se les dents. Després, van anar directament al sofà-lit del menjador. Al cap d'una estona, Marina li va demanar a la iaia Núria que els contara una història, ella va dir-li que s'esperara un poquet a que acabara d'escurar i que després hi aniria per contar-los una. Després de sis minuts va anar al llit, feia una estona que Pau estava mig endormiscat, però en veure la iaia es va despertar immediatament. Es van col·locar al llit els tres i l'àvia va començar:

-Tots els anys anava a una fira d'atraccions pels voltants de Benassal. Quim, el meu germà petit, un dia que vam anar es va perdre fent la cua d'una atracció. El vàrem buscar per tot arreu, però res. Ell, mentrestrant, havia anat a un policia a dir-li que s'havia perdut i, en comptes d'ajudar-lo, el policia li va dir que trobaria ajuda si anava per un camí, encara que no era cert. Al dia següent vam tornar i em vaig perdre jo, per casualitat vaig demanar-li ajuda al mateix policia, però també em va enganyar dient-me que trobaria ajuda allà, en aquell camí que no era el correcte. Mentre caminava, vaig arribar a una casa que pareixia d'alguna bruixa. Vaig entrar i...efectivament.

No m'ho podia creure, vaig veure el meu germà empresonat. La bruixa es va girar i em va veure, no tenia escapatòria i també em va capturar. Però per sort em va empresonar al mateix lloc que en Quim. Es va fer fosc i no sabíem què fer. A Quim li va vindre una idea: Podem escapar per la nit! Així que quan ja eren les onze vam decidir fugir, però com ho fem? Com que a Quim li agradaven molt els clips, en tenia un a la butxaca, el vam posar de forma que encaixava al pany i vam aconseguir obrir la porta. Nosaltres ens pensàvem que la bruixa dormia però...Quan vam eixir al menjador estava preparant una infusió i per sort no ens va veure. De sobte Quim, que estava mig adormit, va entrebancar-se amb una olla que hi havia a terra i la bruixa ens va veure. -Corre, Quim!

Després de córrer una estona, vam arribar a un camí amb una bifurcació: per un camí posava "direcció cap al poble" i per l'altre posava "no passar". Nosaltres vam triar el camí que no es podia passar per enganyar la bruixa, ella de segur que pensaria que no érem tan atrevits. Al cap d'una estona la vam veure passar molt cansada i desesperada, suant.

Decidirem desviar-nos un poc per descansar quan ens vam trobar una caseta de fusta. Pares? -va dir en Quim. Ens vam pegar una abraçada i ens van contar que havien tingut un incendi i que ens quedariem a viure allà. Ens va saber molt greu, però ens vam consolar, almenys teníem un lloc per viure.

-Una altra història, per favor -va dir Marina.

-Ja és tard -va contestar la iaia Nùria.

-Per favor, iaia.

-D'acord, una més...: Un dia vam anar d'acampada a la muntanya i dormirem en tendes en meitat del no res. A l'endemà vam anar d'excursió i nosaltres ens vam entretenir tant amb unes plantes que la resta del grup va avançar i ens vam perdre. S'estava fent fosc i no sabíem per on anar, vam arribar a una clariana i com que teníem les motxilles vam decidir quedar-se allà a passar la nit, estava ple de fulles i podia ser bon lloc per descansar. Però només xafar-ho ens vam caure a una trampa. No teníem ni son ni gana, vam deixar les motxilles a un racó i em vaig fixar que tot estava ple de símbols. Eren molt estranys, vaig cridar a Quim i li van encantar. Per recordar-los els vaig apuntar en la meua llibreta i també vaig fer fotos amb la càmera. Després, decidirem menjar-nos els entrepans que ens havien sobrat del berenar. Vam menjar un poc i, a continuació, vàrem fer un llit amb fulles i una manta que teníem per a poder dormir. Al cap d'unes hores... Començava a sortir el sol i vam obrir els ulls, però no estàvem massa ubicats.

Vam decidir que eixirem d'allà, amb una corda que teníem a la motxilla, vam enganxar-la a una pedra de fora i vam sortir. Com que era de dia, vam saber com arribar a les tendes. Tots ens estaven esperant. Els vam contar el que ens havia passat i que havíem trobat uns símbols, la mestra va dir que teníem molt bona sort, perquè havia vist uns cartells pel poble que anunciaven que qui trobara aquells símbols tindria la primera televisió del món!

Quim i jo ens vam alegrar molt perquè havíem sentit que s'estava inventant aquell aparell. Al dia següent, vam anar a l'ajuntament i ens van donar una televisió. Després en van vendre més, però la nostra era la més important, la primera!

-Què vos han paregut les històries? Vos han agradat?

-M'han encantat iaia, quina pena que Pau no les hagi pogut acabar d'escoltar per la son.

-Ara ja hem de dormir que és molt tard. Bona nit, nens.

-Bona nit, iaia.

Tant de bo poguérem escoltar sempre les històries de la iaia.

PAU.

Se sentien crits, plors i discussions. Tot era un escàndol en eixe camp de refugiats. Eren les 00:29 de la nit. Pau ja estava acostumat a escoltar això perquè havia estat allí des que va néixer. Tenia onze anys. En l'època del 65 tot era afusellament i por. Res més.

Pau no es podia dormir perquè no parava de pensar en negatiu (com ja era), però ell ho empijorava amb els seus pensaments i el seu cor pareixia que anava a més de cent per hora. Eixa sensació era molt incòmoda.

—Estàs bé? —preguntà Mara, la mainadera de Pau, mig adormida en el seu matalàs tirat a terra.

Pareixia que tenia fred perquè estava tremolant. Eixa dona tenia uns seixanta anys. Sempre es vestia com una monja: de blanc i negre. Mara era molt amable; el que més li importava en eixe moment era Pau, perquè no volia perdre ningú més, a banda de la seua família, i ara el tractava com el seu fill. La família d'ell també estava desapareguda i cada dia escrivia alguna cosa dirigida a ells en el seu diari. Pau també l'estimava molt.

—Tu ja ho saps, no pare de pensar en negatiu.

—Intenta controlar la teua ment i dir-li: «Soc més fort que tu!» —digué Mara.

Pau va riure i li va dir:

—No puc, és molt difícil.

—Ho sé, però tu eres més fort que ningú. Inspira i conta fins a tres, i expira tot l'aire que pugues —digué Mara.

La mainadera i el xiquet d'onze anys començaren a respirar junts.

A les 7:30 del matí, el despertador que s'havia fet ell va sonar.

—Bon dia! —digué Mara.

Ella s'alçava sempre a les 6:30 del matí perquè havia de fer el desdèjuni a Pau i netejar la zona per on estaven.

—Bon dia —contestà ell.

Quan es va alçar, Pau va veure la gent del camp de refugiats i alguns fills i filles amb pares o mares. Pau se'n recordà quan els seus pares jugaven amb ell a l'amagatall. Fins i tot se li va escapar una llagrimeta.

—Vinga, ves a desdèjunar, t'he preparat una torrada de pa —digué Mara per intentar animar-lo.

Pau, com sempre feia, es va acostar fins a un riuet que tenien molt prop per a llavar-se la cara. Quan es mirà el reflex de l'aigua, digué: «Tant de bo estigueren ací», però després pensà: «Però de què em servix donar-li voltes al cap tota l'estona? Si no estan, no estan!». Pau va començar a plorar.

La taula del desdjuní era molt llarga perquè n'hi havia molta gent, i molta no estava alegre, feliç ni orgullosa. Pau, com sempre, va seure entre dos homes molt grans que coneixia. Eren amables. La torrada de pa estava esperant-lo. Al primer mos va assaborir només el pa.

—Tu eres d'ací? —preguntà de sobte una veu.

Pau alçà el cap i va veure un xiquet aproximadament de la seua edat. Estava a l'altra banda de la taula.

—És que no t'he vist molt per aquí... —va afegir.

—S-sí —va soltar Pau—. Soc a l'E4.

—Mira per on! Jo hi soc al costat teu i he arribat fa poc —va dir el xiquet—. Per cert, soc Omar.

—Jo soc Pau. La meua família està desapareguda; per sort, no està morta... —va afegir amb la boca plena de pa triturat.

—En la meua, els meus germans estan desapareguts i els meus pares estan... morts —digué Omar mossegant un tros de pa dur.

—Ho sent... I qui et cuida ara? —preguntà Pau encuriós.

—La meua mainadera —contestà Omar.

En eixe moment, algú va entrar al camp de refugiats bruscament. Mara va eixir i va dir:

—Els treballadors de l'ONG!

Tots els altres es van acostar per a prestar-los atenció i escoltar el que deien... esta vegada.

—Per què, des que vaig vindre, estan cada matí venint? —preguntà Omar encuriós.

—Perquè ens estan vigilant i cada vegada ens lleven més coses.

El xic que estava el primer, el més gran, el més barbut, va començar a parlar:

—Bon dia, estimats i estimades —va fer broma—. Hem decidit que encara teniu moltes coses per a sobreviure.

El xic va fer una pausa:

—Vos hem posat verí en el riuet que teniu perquè no pugueu beure ni llavar-vos bé el cos. Després hem destruït tot el pa que teníeu guardat perquè no pugueu menjar més.

I va tancar la porta.

Al final del dia, la gent del camp de refugiats no volia ni podia fer un pas més; fins i tot algú es volia suïcidar. A la nit, ningú va poder sopar. Tot el món estava en la seua zona d'estar. Pau estava escrivint en el seu diari.

De sobte, Pau sentí un soroll. Deixà el diari. Va eixir de la seua zona i va veure... Omar?

—Què hi fas ací? Com t'inxampen, et ficaràs en un embolic —digué Pau.
—Sols volia donar-te la bona nit —contestà Omar.

Pau va somriure.

—Bona nit —va dir.

—Espere que eixirem d'esta. No tenim menjar, tampoc aigua... tot és un caos —va afegir Omar.

—Jo també.

Aquell dia, Pau va descobrir moltes coses i va omplir dues fulles en lloc d'una en el seu diari; havia descobert l'amistat i també sabia que estava més prop de la mort. Però després va pensar que el més important era que encara hi havia molta gent que Pau estimava molt i, si encara estan vius, havia d'aprofitar-ho, i de moment ho està fent.

Pau es va llevar tot el pes de damunt i va somriure.

Es va quedar tota la nit llegint el seu diari des del principi i es va posar a plorar d'alegria. Pau es girà i va veure Mara dormint. Es va apropar i li va donar un bes de bona nit.

És un dimarts, 20 de febrer de l'any 2001, en un poble anomenat Meliana.

—Pare, pare! Vine ací, havíem quedat de jugar junts a l'amagatall.

—No, jo abans li havia dit de vindre a jugar amb mi al futbol!

—Tranquils, xiquets, n'hi ha temps per a tot. He d'anar primer a l'enterrament de Mara.

Els xiquets es van decebre. Pau va acabar de llegir les dos últimes pàgines que li faltaven, i li van traure molts bons records d'aquell camp de refugiats de feia quinze anys.

Va deixar el diari, va agarrar l'abric i va eixir de casa, però abans li va donar un bes a la seua dona.

—El temps passa molt de pressa —començà a parlar un home—. Mara Mar Romeu era una dona que va patir la guerra civil, però, en lloc de donar-se corda a ella mateixa, va pensar que el més important era estimar-se amb la gent que volia. Les últimes paraules d'ella van ser que volia morir amb pau i harmonia, però no amb una pau qualsevol, sinó una pau que la va ajudar més a creure en la realitat i a passar este tram.

EL MISTERI DE LES COVES DE LA VALL D'UIXÓ

Vet aquí una vegada hi havia una xiqueta anomenada Lisa. Lisa va anar d'excursió a les coves de la Vall d'Uixó, i, quan estaven a la barqueta, de sobte, va aparèixer una bèstia gegant.

Un amic seu va dir:

- És un dinosaure!

La criatura es va quedar mirant fixament a Lisa i després se'n va anar.

Quan Lisa va tornar a casa es va posar a investigar amb el seu ordinador i uns quants llibres. De sobte, va dir:

- Però, si és un dinosaure del segle XVI!

A la setmana següent, Lisa va anar amb els seus pares a les coves, de nou i, en aquell

viatge, va tornar a sortir el dinosaure, però
aquesta vegada, Lisa no es va quedar
bocabadada, si no que li va preguntar que
perquè estava allí.

Dèbilment, li va respondre:

-Estic aquí per que uns obrers han des-
trossat casa meua per a fer l'escenari
d'un concert i, doncs, aquí soc.

-Vaja, quina feinada, però jo et puc ajudar.

Així que Lisa li va donar un cop de mà.

Van buscar una nova casa per al dinosaure
i, el millor de tot, van anar al concert junts
i a tots dos els va encantar.

Conte contat, conte acabat.

LES PIRATES BUSQUEN UN ANIMAL

HI HAVIA UNA VEGADA UNA NENA QUE VIVIA A UNA CASA GRAN, LA XIQUETA ES DEIA LOLA I ERA UNA PIRATA. ERA ALTA, TENIA ULLERES, VALENTA I MOLT BROMISTA.

LOLA ERA AMIGA DE LA CAPITANA API. API ERA SIMPÀTICA, LLESTA, LI AGRADAVA MOLT CANTAR I SEMPRE PORTAVA UN MOCADOR AL CAP.

TOTES DUES VIVIEN EN UNA ILLA I EREN FELIÇOS PERQUÈ EREN BONES AMIGUES.

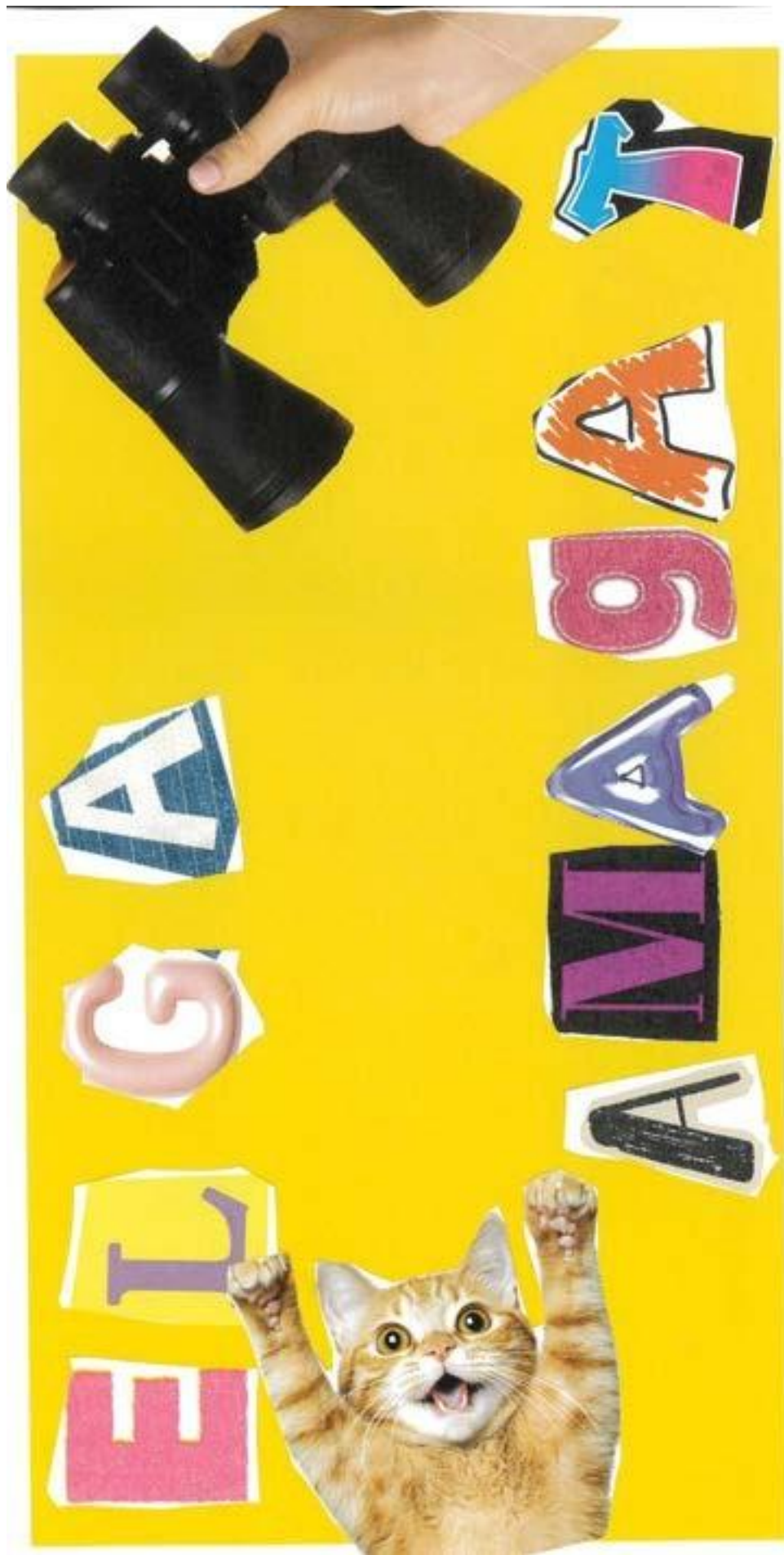
DE SOBTE, UNA NIT QUAN SOPAVEN, LOLA I API ES TROBAREN UN MICO.

TENIEN MOLTA POR PERQUÈ ES COMPORTAVA MALAMENT. AL CAP D'UNA ESTONA, LOLA I API ENSENYAREN AL MICO A BALLAR UNA CANÇÓ QUE ES DEIA "NO SE HABLA DE BRUNO".

PER FI, API, LOLA I EL MICO ES DONAREN UNA ABRAÇADA I ES FEREN MOLT AMICS. EL MICO VA APRENDRE QUE PER A TINDRE AMICS HAVIA DE COMPORTAR-SE MOLT BÉ.

CONTE CONTAT, CONTE ACABAT.

HÍ HAVÍA UNA VEGADA, UNA XÍQUETA QUE LÍ DÉEN LUCÍA•LUCÍA ESTABA
 PREOCUPADA PERQUÈ EL GAT S'HAVI A PERDUT.
 LUCÍACRIDA A LA POLÍCIA, NO ÈT PUC AJUDAR PERQUÈ...
 S'HA ESCARAT UN ELEFANT.

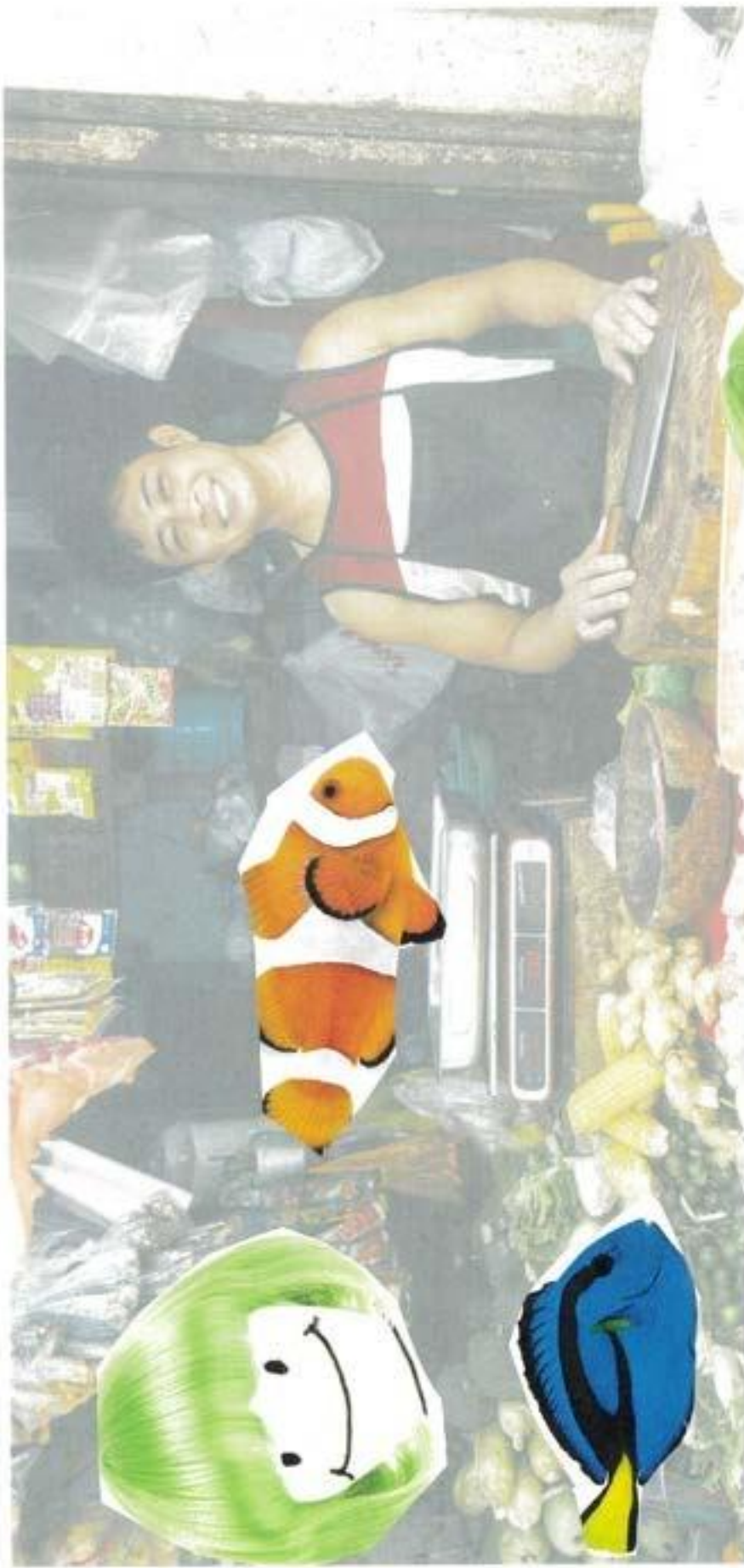
LUCÍA CRIDA ALS BOMBERS.

- NO ET PODEM AJUDAR PERQUÈ... ESTEM APAGANT FOCS.

LUCÍA CRIDA A L'ALCALDE.
- NO ET PUC AJUDAR PERQUÈ...

ESTIC ESMORZANT.

LUCÍA RECORDA QUE AL SEU GAT LI
AGRADA EL PEIX I FINALMENT
TROBA AL GAT A LA PEIXATERIA

UN QUADERN MÀGIC

Hi havia una vegada un xiquet que es deia Joan, tenia 14 anys i anava a segon de l'ESO. Un dia va anar a la biblioteca el seu poble per a estudiar perquè tenia examen d'Història i de Valencià.

Quan va arribar-hi no hi havia ningú, sols la bibliotecària. Joan es va posar en una taula al fons per a que ningú el molestara. I quan es va avorrir d'estudiar, es va posar a mirar al voltant i va veure un quadern vell i molt desgastat baix d'una taula que tenia prop.

Joan, que tenia curiositat, es va alçar a per ell i el va agafar ràpidament per a que ningú el veiera i va tornar a la seua taula que estava prou amagada. Joan va acabar d'estudiar i va tornar a sa casa.

Abans d'anar-se'n a dormir va obrir el quadern i per a la seua sorpresa, estava en blanc. En passar els fulls va trobar una frase que deia: "Demà arribaràs tard a classe". Joan es va riure pensant que era una broma i es va anar a dormir.

Al dia següent, com va dir el quadern, Joan es va dormir i va arribar 30 minuts tard a classe. Ell molt sorprès que li haguera passat això no li ho va contar a ningú, ni al seu millor amic Pablo que el va notar estrany i molt distanciat, però no li va dir res.

Quan el xiquet va arribar a sa casa va dinar, es va posar a fer deures i a mirar el mòbil. Quan estava arribant la nit, Joan tenia por de tornar a mirar el quadern per si apareixia alguna cosa més escrita i més forta.

Després de sopar l'adolescent es va tancar en la seua habitació i va agafar el quadern. Sense que li importara la por que tenia, va obrir-lo i com el dia anterior, en el primer full no hi havia res escrit, però va anar passant els fulls i la frase d'ahir no estava. Hi havia una altra frase que deia: "Tindràs una baralla amb el teu millor amic que acabarà amb la vostra amistat". Joan no volia que això passara i al dia següent anava a fer tot el possible per a no perdre l'amistat.

Al dia següent Joan es va alçar a l'hora i va anar ràpid a l'institut per a parlar amb el seu millor amic. Quan va arribar va buscar-lo i es van posar a parlar

de tot el que els havia molestat de l'altre i gràcies a això no va perdre la seua amistat i van passar un dia fantàstic.

Eixe mateix dia, Joan, després de sopar va tornar a la seua habitació, va obrir el quadern i ara sí, en el primer full posava: " Si es pot canviar el futur, sols cal avançar-se a que les coses passen."

Des d'eixe dia Joan parlava amb tot el món per a solucionar els problemes abans que es feren més grans i va guardar el quadern al fons de l'armari i no el va tornar a obrir.

LA FIRA DEL POBLE

Fran estava passant els últims dies de vacances al poble del seu amic Dani. No era un lloc gran, però li agradava perquè tot era més tranquil que a la ciutat. De matí eixien a fer una volta, a vegades jugaven al futbol a la plaça i altres simplement s'asseien a parlar sense fer res en concret.

Una de les nits hi havia fira. La muntaven tots els anys al mateix lloc, amb les mateixes atraccions i les mateixes llums. Fran i Dani van anar-hi després de sopar. La plaça estava plena de gent, la música sonava forta i l'olor de menjar dolç es notava des de lluny.

Van començar pujant a les atraccions més ràpides. Van riure, van cridar i es van marejar una mica. Després es van parar en una parada on hi havia una ruleta que girava. El firaire els va dir que, si jugaven, sempre tocava algun premi.

Dani va girar la ruleta i va tocar un premi xicotet. El firaire li va donar a Fran un llapis de fusta, amb la pintura un poc gastada.

—Quin premi més cutre —va dir Dani, rient.

Fran també va riure i es va guardar el llapis a la butxaca sense donar-li importància.

L'endemà de matí, Fran estava a l'habitació escrivint una llista de coses que volia fer quan tornara a casa. Va usar el llapis de la fira perquè era l'únic que tenia a mà. En acabar, va deixar el paper damunt de la taula i va baixar a esmorzar.

Quan va tornar a pujar, la llista no estava igual. Hi havia una cosa més escrita al final:

"Parlar amb Dani abans de marxar".

Fran no recordava haver-ho escrit. Al principi va pensar que s'havia equivocat, però la lletra era exactament la seua.

Aquell dia van passar coses paregudes. Cada vegada que Fran escrivia alguna cosa important amb aquell llapis, després apareixia una frase nova, com si algú li estiguera recordant coses que havia evitat pensar.

A la nit, Fran va entendre que el llapis no feia màgia estranya: simplement escrivia el que ell pensava però no s'atrevia a dir.

L'última nit abans de tornar a casa, Fran i Dani van eixir a passejar. Fran es va parar un moment i, sense pensar-ho massa, va dir-li que li feia por tornar a la rutina i deixar de veure'l tan sovint.

Dani el va mirar i va assentir.

—A mi també —va dir—. Però això no vol dir que deixem de parlar.

Quan Fran va tornar a casa, va provar d'escriure amb el llapis una altra vegada. No va passar res. El llapis era normal.

EL POU DE LES VEUS BAIXES

A l'entrada del poble Atea hi havia un pou antic, tan vell que ningú recordava qui l'havia construït. Només era un pou de pedra fosca cobert de molsa, es deia que l'aigua estava profunda, però mai ningú no havia vist el fons.

De menuts, els xiquets s'acostaven a la vesprada i llançaven pedretes, comptant els segons fins sentir el "ploc". Però sempre passava una cosa estranya, mai sonava .

Una nit, Clara va tornar al poble després de molts anys fora. La casa dels seus pares estava buida, aleshores va decidir eixir a caminar, va arribar sense adonar-se'n fins al pou. L'aire allí era més fred i feia olor d'humitat.

Quan es va inclinar per mirar dins va sentir una veu:

--Clara...

Va fer un pas enrere, amb el cor accelerat, però al poc de temps va tornar a escoltar:

--Clara...

Va pensar que era el vent però la veu hi va tornar.

--Baixa, encara estem ací...

Va girar sense mirar arrere. L'endemà va preguntar als veïns però evitaven el tema, només una veïna li va dir la veritat:

--El pou guardava veus de la gent que no va poder marxar, els que van morir amb secrets.

L'endemà va començar a sentir veus pel carrer i va escoltar un so profund . Clara va pensar que no havia d'haver anat al pou. L'endemà la casa estava buida .

Els veïns van pensar: "i on deu estar Clara?", aleshores va arribar una xiqueta que deia:

--He escoltat una veu al pou que se'm feia familiar .

I ningú va tornar a traure el tema .

El primer estiu

Les vacances ja havien arribat, tots els alumnes eixien de les escoles emocionats del començament dels tres mesos més esperats de l'any, estiu.

Jan, un xiquet de tercer de l'ESO, ros i els ulls d'un color oliva, eixia de l'escola, però a diferència dels seus companys, no tenia gens de ganes de començar l'estiu. Tomant a casa soles, sense ningú que l'acompanyara anava pensant en les seues coses.

En arribar a casa, va veure a sa mare llegint el diari com era de normal, li va dir una cosa a Jan que li canviaria tot l'estiu, qui sap si per a bé o per a mal.

-Hola, fill, com ha anat l'últim dia de classe?- Li pregunta sa mare amb emoció. -Com sempre.- Respon Jan amb poques ganes de parlar.

-Tinc una sorpresa per a tu, segur que t'anima molt i fa que alegres eixa cara, que se que hem passat una mala ratxa últimament.

-Sorprén-me.

-He reservat a un hotel a Mallorca per a d'aquí a una setmana, a què és súper "molón", no és així com soleu parlar vosaltres?, ha, ha, ha.

-A la mar, de debò mamà? No hi havia un altre lloc?

-Em sembla que ens aniria bé per començar a superar l'accident.

-Sí, segur- Diu Jan irònicament mentre se'n va a l'habitació i tanca la porta amb força.

Jan comença a plorar pensant una vegada i una altra el que va fer que canviara tot un any enrere. Ell encara no entén com la mare ha pogut fer-li això.

Com cada dia, el pare arribà a casa esgotat, es canvià les sabates i anà a la cuina, on el rebé Lorena.

-Com ha anat el treball, Josep?

-Bé. I Jan?

-S'ha tancat a l'habitació enfadat per la notícia de Mallorca.

Josep pujà les escales furiós i obrí la porta d'un cop. Li ordenà baixar a sopar, però Jan s'hi negà. Sense més paraules, el pare li pegà una forta galtada. Jan, acostumat, baixà en silenci. Lorena veié la marca a la cara del seu fill i sentí pena, però callà per por. Pensà que des de l'accident res havia tomat a ser igual, sobretot Josep, que ja no era l'home alegre amb qui s'havia casat.

Soparen en silenci, envoltats d'una tristesa que feia difícil fins i tot empassar el menjar.

Un dia abans del viatge, Jan feia la maleta quan, dins de l'armari, trobà una polsera que no reconegué al principi. En agafar-la, recordà que era un regal del seu germà gran, Pol, que no els acompanyaria en el viatge, i se li escapà una llàgrima.

-Jan, ja has fet la maleta? -preguntà Lorena des de baix.

-L'estic fent -respongué ell, tornant a la realitat.

L'endemà, Lorena el despertà d'hora, emocionada pel viatge. Quan ja estaven a punt d'eixir cap a l'aeroport, Jan s'adonà que li faltava una cosa important. Sense esperar resposta, baixà del cotxe, pujà corrents i agafà la polsera de Pol. Després d'un instant mirant-la, tornà més tranquil. Ningú digué res i reprengueren el camí.

Arribaren a l'aeroport abans de les vuit, passaren el control sense problemes i, en un obrir i tancar d'ulls, ja eren dins de l'avió a punt d'enlairar.

Va ser un vol prou tranquil, tant que quan van arribar es van sorprendre de tan ràpid que havien arribat, ja eren a Mallorca! Van agafar un taxi que els va dur fins a l'hotel, ho van deixar tot i estaven tan cansats que van decidir quedar-se a l'habitació fins a l'hora de dinar. A les dues, com ja els havia entrat la gana, van anar a dinar al bufet de l'hotel, van aprofitar i es van menjar un muntó de coses típiques de Mallorca.

Lorena va agafar de primer plat arròs brut, Josep, que era el que més fam tenia, va decidir el pa amb sobrassada, i Jan va triar coca de trampó, una espècie de coca salada amb tomata, ceba i pebrot. En acabar de dinar, se n'anaren a pegar una volta per a veure la meravellosa illa en la qual estaven, quan van passar per la vora de la mar, a Jan li començaren a venir un muntó de mals records d'aquella vegada, el cap li començà a donar voltes i a poc a poc la vista se li n'anà per complet fins a caure a terra.

Va despertar a l'hospital tot desorientat, no recordava res, ni tan sols sabia que feia allí, va veure a la mare i al pare molt preocupats davant del llit on es trobava. Lorena i Josep, al veure que el seu fill ja s'havia despertat, li van donar una abraçada, en aquell moment Jan es va adonar que el que passava era greu, ja que son pare mai s'havia preocupat tant per ell.

Els pares li van contar el que havia passat i Jan començava a recordar més coses, després d'un temps de revisions de metges i proves, Lorena li va preguntar a Jan:

-Tens alguna idea de perquè t'has pogut desmaiar, fill?

Jan es quedà uns segons en silenci i finalment respongué:

-He recordat l'accident d'en Pol- Un silenci incòmode aparegué a l'habitació, que es va fer etern.

Just en aquell moment una infermera entrà per la porta trencant el silenci i els va dir que ja podien marxar de nou cap a l'hotel, que Jan estava bé com per a seguir amb el viatge.

De camí a l'hotel, ningú parlava. El silenci pesava dins del cotxe, només trencat pel soroll constant del motor. Jan mirava per la finestra, amb la ment lluny, mentre els records anaven i venien sense avisar. Lorena el mirava de reüll, patint en silenci, i Josep conduïa amb les mans rígides, com si qualsevol paraula poguera fer-ho esclatar tot.

En arribar, Jan es va estirar una estona al llit. El cos li demanava descans, però la ment no parava. Les paraules del metge li ressonaven al cap, però encara més les que ell mateix havia dit: l'accident d'en Pol. Per primera vegada, no havia fugit del record. I això el feia sentir estranyament més fort. A l'hora de sopar, Jan quasi no tastà el menjar. Josep el mirava amb una preocupació que Jan no li havia vist mai. No era ràbia, ni autoritat, era por. Aquella imatge li ho removia tot per dins. Entengué que el seu pare també arrossegava un pes que mai havia sabut gestionar.

-Si et trobes cansat, pots pujar a descansar -digué Lorena amb veu suau.

Jan assentí i pujà a l'habitació. Obri la mobilla i, amb molta cura, tragué la polsera de Pol. La deixà damunt del llit i s'assegué al seu costat. La mirà llargament, com si esperara que li parlara. Aquell objecte menut guardava més records que tot el viatge.

Aquella mateixa vesprada, Jan va eixir sol de l'hotel. No va dir res als seus pares; sentia que necessitava aquell moment només per a ell. Caminà lentament fins a la platja, amb la polsera de Pol ben subjectada a la mà. La mar estava tranquil·la, molt diferent de la que guardava als seus records. S'assegué a l'arena i deixà que el so de les ones l'envoltara. Durant uns segons tornaren les imatges: el crit, el soroll sec, l'aigua freda... però aquesta vegada no va fugir. Respirà profundament i deixà que el record passara, com una ona més.

Mirà la polsera. Recordà el somriure de Pol el dia que li la regalà i les seues paraules: «Passe el que passe, no tingues por.» Aquell pensament li feu tremolar les mans, però també li donà força. S'alçà i s'acostà a la vora de l'aigua. Durant un instant dubtà. Finalment, es posà la polsera al canell. No la llançaria a la mar; Pol no era una cosa a oblidar, sinó una part d'ell.

Quan una ona li mullà els peus, Jan somrigué per primera vegada en molt de temps. El passat continuava allà, però ja no el dominava. Tornà cap a l'hotel, sabent que el viatge encara no havia acabat, però que ell ja havia fet el pas més important.

Una vida sense gràcia

Era una nit freda de novembre. El vent escrutava els carrers freds de la ciutat de Nova York, els alts edificis semblaven gegants de formigó, i els ciutadans pareixien formigues al seu costat. La gent romania als bars i a les cafeteries, on els dijous de vesprada músics, còmics, i molts altres, mostraven el seu art a la resta de persones.

Lewis es preparava per a brillar a l'escenari aquella nit; per fi acomplia el seu somni des de ben petit: fer un monòleg a Broadway. Va obrir l'armari, tenia que trobar un vestuari perfecte per a aquella ocasió. Pensava en aquella nit i se li feia un nus a la gola, i al mateix temps li brollaven papallones de l'estómac. Va entrar al bany, es va dutxar, es va pentinar el seu cabell pèl-roig de la millor forma que va saber i va assajar els seus millors acudits front a l'espill. Ja estava preparat per sortir de casa.

Quan va sortir de l'edifici, es va assabentar que el carrer estava buit, no hi passava ningú, tampoc ningú cotxe dels que normalment plenaven la ciutat de soroll i fum tòxic. Solament es veien les llums dels fanals i grups de rates que buscaven menjar als contenidors. De sobte, el clàxon d'un autobús el va despertar d'allò que pareixia una realitat alternativa, fent-li vore que estava enmig de la carretera. Seguidament, Lewis, encara tornant a la Nova York estressant, va cridar un taxi per a que el portara al seu destí. Quan va pujar, va veure que el taxista feia una cara desoladora, com si li estigueren llevant l'ànima, però ell no li va donar massa importància. En el taxi, se li presentava front a ell el seu divorci, deixant-li així un sabor amarg de boca. Es va marejar, li va pujar la tensió, va sentir un fort dolor a la jugular i moltes veus confrontades, però el taxista permanecia igual que al principi.

Per fi va arribar. Broadway! Cada volta que ho deia li ressonava interiorment a la seua ment, hi havia molta gent: fotògrafs, periodistes i una quantitat innumerable de persones que esperaven impacients fora del teatre. Conforme Lewis s'anava apropant, tant les expressions dels espectadors com les de les autoritats expressaven desesperació i tristesa. Lewis intentava preguntar què passava, però la gent l'ignorava, fins que una treballadora del teatre va eixir per comunicar la mort d'un home que aquella nit anava a actuar en el teatre:

Lamentem comunicar-los que el còmic Lewis Lemon ha mort esta vesprada per una causa desconeguda que les autoritats estan intentant esbrinar; per tant se suspén tota activitat teatral que estava prevista per a hui, per fer honor a aquest home de 53 anys.

Lewis no comprenia res: havia mort? Com havia sigut? Era aquest el seu final?

No s'aclarava. Aquesta notícia l'havia deixat paralytitzat, el seu cap pegava voltes, no es trobava massa bé, sentia que la seua vida ja no tenia sentit, estava desolat. Després de vaguejar una estona per carrerons sense sortida i sense llum, Lewis va allunyar els pensaments confusos que se li havien presentat unes hores abans per deixar lloc a les solucions que estaven a punt de ressorgir de les cendres del seu cervell. Sempre li havien agradat les pel·lícules de detectius, de petit va llegir Sherlock Holmes, i des d'eixe moment,

de major volia ser detectiu. En l'escola, tots es reien d'ell per la seua forma de vestir (vestia com un vertader detectiu), i per la forma en la que jugava. Aquests pensaments feren que li caigueren unes llàgrimes dels seus ulls verds. Recordava els moments tristos i els alegres, lo bé i lo mal que ho havia passat, les sorpreses que li havia portat la seua vida, ja res més tenia valor, tot s'havia acabat.

De sobte una idea es va passar per la seua ment, era un pensament molt boig, quasi impossible, es va riure a riallades; pareixia un pallasso del circ. Aquella idea era fer del seu somni una realitat. Volia descobrir al detall tot sobre la seua mort. I per a fer això necessitava pistes. Es va seure a un banc, i va començar a pensar. Mai havia donat importància a la mort; sempre pensava que ell no notaria res i que s'esfumaria, convertint-se en una pols invisible. Però a dia de hui havia vist que no era així, ja no tenia sentiments, solament sentia una soledat profunda i un temor terrible sobre la causa de la seua mort. Finalment es va decidir, aniria a tots els centres forenses de la ciutat per descobrir el seu propi misteri.

Va agafar un autobús. Tots els passatgers es varen estranyar perquè la porta es va obrir, però no hi va pujar ningú. Realment, sí que hi pujava algú: Lewis; però ells no el podien veure, i per tant, no va necessitar pagar el bitllet. Açò li va fer pensar que morir tenia alguna cosa bona, però sabia que prompte o tard tindria que anar a l'altre món. Va baixar a l'última parada per dirigir-se al seu destí, eren les nou de la nit, estava fosc, la fam i la set es van despertar dintre d'ell.

—Caram! —va exclamar.

Estava tancat. En la porta asomava un cartell que deia que no obririen fins al mes següent. Tenia molta fam i molta set. Va veure una màquina expenedora i es va acostar. Solament quedava un sandvitx de tonyina i una cervesa. Ho va comprar. En mossegar un tros de sandvitx i beure un glop de cervesa va sentir un plaer reconfortant. Quan s'ho va acabar va decidir que dormiria a un hotel, ja que la seua casa quedava just a l'altra punta de la ciutat, i l'altre centre forense estava prop d'allà.

El llit de l'hotel no era massa blanet ni suau, els llençols eren rugosos, però encara així no perdia l'esperança. Aquella nit no havia pegat cop d'ull per les condicions i els pensaments tristos i negatius. Temia la seua mort. Ni un acudit el treia d'eixe pensament tan obscur de la seua consciència. Necessitava prendre l'aire. Es va endreçar i va sortir de l'edifici, tenia que continuar amb la seua investigació. Va arribar al següent centre per trobar el seu cos. Va colar-se al centre sense fer cap tipus de soroll (ja que estava prohibit entrar-hi) va anar on el metge forense i el seu ajudant intentaven esbrinar les causes de les morts d'aquells pobres cossos. Era una habitació fosca, solament il·luminada per una tènue llum situada a un cantó damunt de l'escriptori ple de documents. Conforme anava avançant pel passadís, la llum anava desapareixent i tot es feia negre. Va arribar a una sala, i hi va trobar unes càmeres de refrigeració amb cossos i restes. El seu no estava. Va tornar cap a la porta decebut fins que va escoltar el metge forense dient-li al seu ajudant:

—Que estrany, Wilson, he estat investigant la causa de la mort d'un tal Lewis Lemon. Era un còmic molt famós i molt graciós. —va dir el metge forense.

—I què passa amb eixe tal Lewis, senyor? —va respondre el seu ajudant.

—Que les meues investigacions afirmen que aquest home es va morir d'una espècie d'atac de riure que l'ha fet ofegar-se. —va continuar el metge.

—Sap vostè que jo mai desconfie, però un atac de riure... està vostè segur? —va dubtar Wilson.

—Estic més que segur, Wilson. —va confirmar.

Aquestes paraules penetraren dintre del cos de Lewis, no esperava aquesta notícia. Ell pensava que la seua mort es devia a una causa terrorífica i repugnant, però tot el contrari. Per fi, des de feia dies, en la seua cara va aparèixer un somriure sincer, que significava alegria i satisfacció. Una alegria provocada pel fet de descobrir que havia mort pel millor monòleg que havia creat! Gràcies a aquesta nova notícia, Lewis va deixar a un costat la soledat, la tristesa i la desesperació.

Una vegada va eixir del centre forense (molt agraït), va continuar experimentant aquella nova sensació. Mentrestant, rumiava sobre la seua vida i sobre la seua mort. No hi havia cap altre motiu de mort millor que un atac de riure, era com un somni, l'havia complit. Havia fet el millor monòleg de la seua vida, era tan bo que l'havia fet riure, tant com per arribar a morir. Estava satisfet. De sobte la cara del taxista va aparèixer per la seua ment, la recordava perfectament: l'arc trist que formaven les seues celles, el seu rostre pàl·lid, en el qual solament es veien unes petites pigues i sobretot recordava la seua mirada desoladora. Tenia un pressentiment. I si el taxista era l'encarregat de portar-lo a l'altre món? Tampoc estava segur si això de l'altre món era veritat. Els neandertals ja feien rituals i tenien creences, però encara no s'havia demostrat que això fora cert. Finalment, va decidir preguntar-li i per fer això va anar a l'avinguda més propera per demanar taxis per veure si el trobava. Va arribar, passaven molts cotxes de tots els colors, amb tot tipus de passatgers. Van transcórrer hores i hores, i ningú taxí apareixia per l'horitzó. Lewis es va començar a estressar. Era ja poqueta nit quan el primer taxi va passar. Efectivament no era el conductor que buscava, era simplement un home corrent com tots els altres. El mateix va passar amb els dos següents que es presentaren. Lewis estava desesperat. Va rondar per alguns carrers propers amb gens d'esperança. Es va girar per veure un pardal que udolava quan de sobte va escoltar el soroll d'un cotxe. Quan es va girar va observar que havia aparegut un taxi. Encara li quedava un poc d'esperança. Va córrer cap a ell, va obrir la porta i va pujar. Quan va veure la cara del taxista les paraules li sortiren soles de la boca:

—Hola senyor, voldria fer-li una pregunta. —va dir.

—Hola Lewis, el meu nom és Ron. Tu diràs. —li va respondre.

—Eres la mort? És a dir, seràs tu qui em porte a l'altre món?

—No hi ha un altre món, és el mateix món, sols que jo sóc l'encarregat de portar en el meu taxi les persones al seu destí. —va dir el taxista.

—El primer dia que et pujares ja estaves mort, però com he dit he de portar les persones al seu destí i el teu era descobrir la causa de la teua mort, perquè jo ara et portara al teu camí. —va prosseguir.

—Així que aquest era el meu destí? Morir de riure?

—Sí.

—Doncs aleshores porta'm al meu camí, ja estic preparat.

—Això esperava escoltar. Anem-hi!

I aquesta va ser la història del meu amic Lewis, un home pur que en ningun moment va perdre l'esperança.

Fi

UN MÓN SENSE TRELLAT

Açó era i no era, un lloc no massa llunyà on existia un món on res funcionava com hauria de funcionar. El sol eixia de nit, la lluna brillava de dia i les persones feien les coses sense sentit.

En aquell món vivia un xiquet anomenat Jupean.

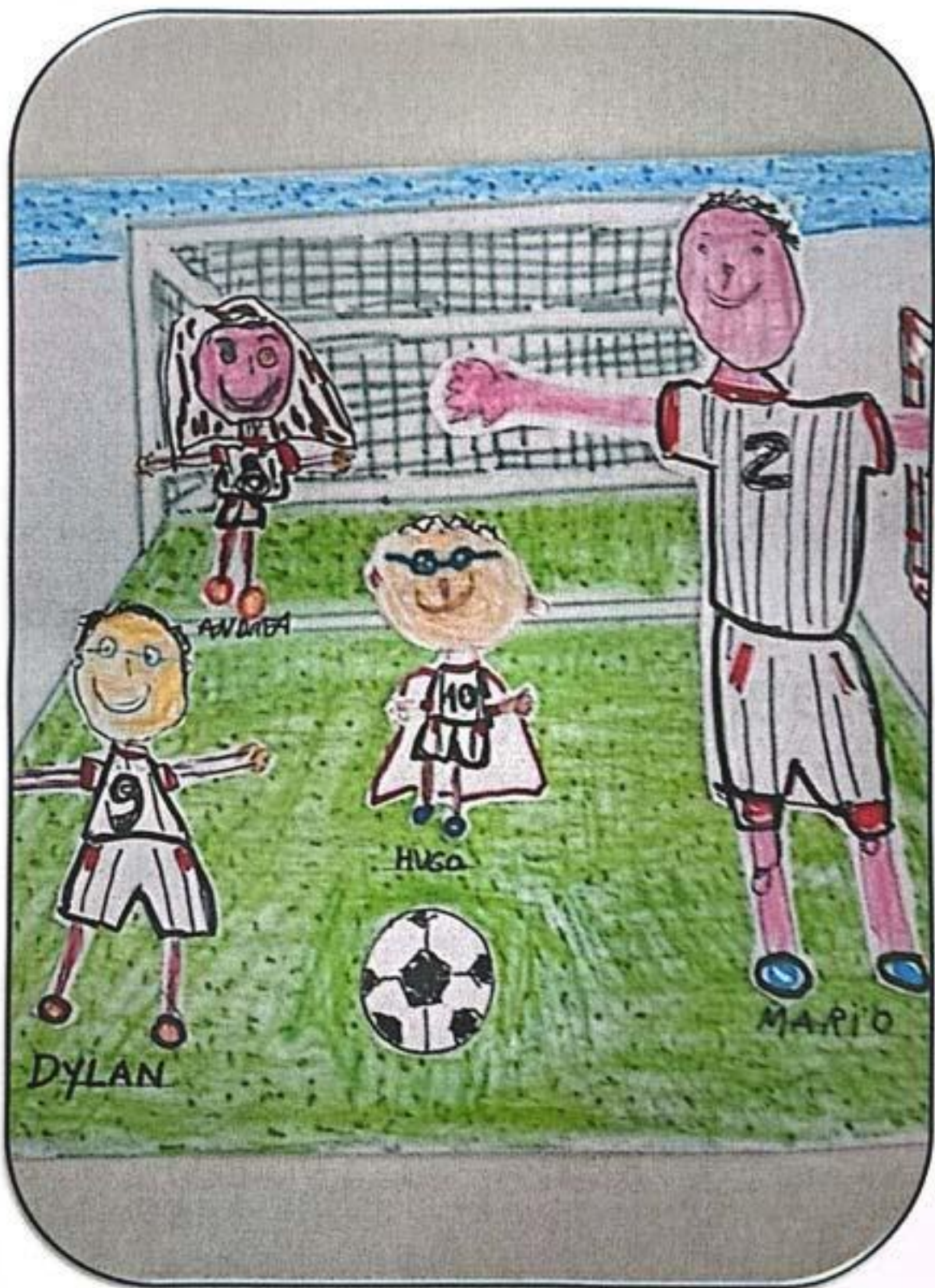
Jupean, era un adolescent curiós i observador, que vivia en aquell món estrany i que sempre pensava que alguna cosa no quadrava. Anava a l'institut de nit, dormia de dia, repetia apunts sense preguntar-se per què, es posava les sabates a les mans i els guants als peus perquè així és com s'havia de fer. Si algú ho feia de forma distinta el miraven malament.

Passades unes setmanes, Jupean va eixir de casa. Era un dia assolellat i va agafar el paraigua per a protegir-se del sol. Pel camí va conèixer un home amb un barret ple de calendaris que marcaven dies diferents. Li va dir que el món havia perdut el sentit perquè la gent havia deixat de pensar per si mateix i prendre les seues pròpies decisions.

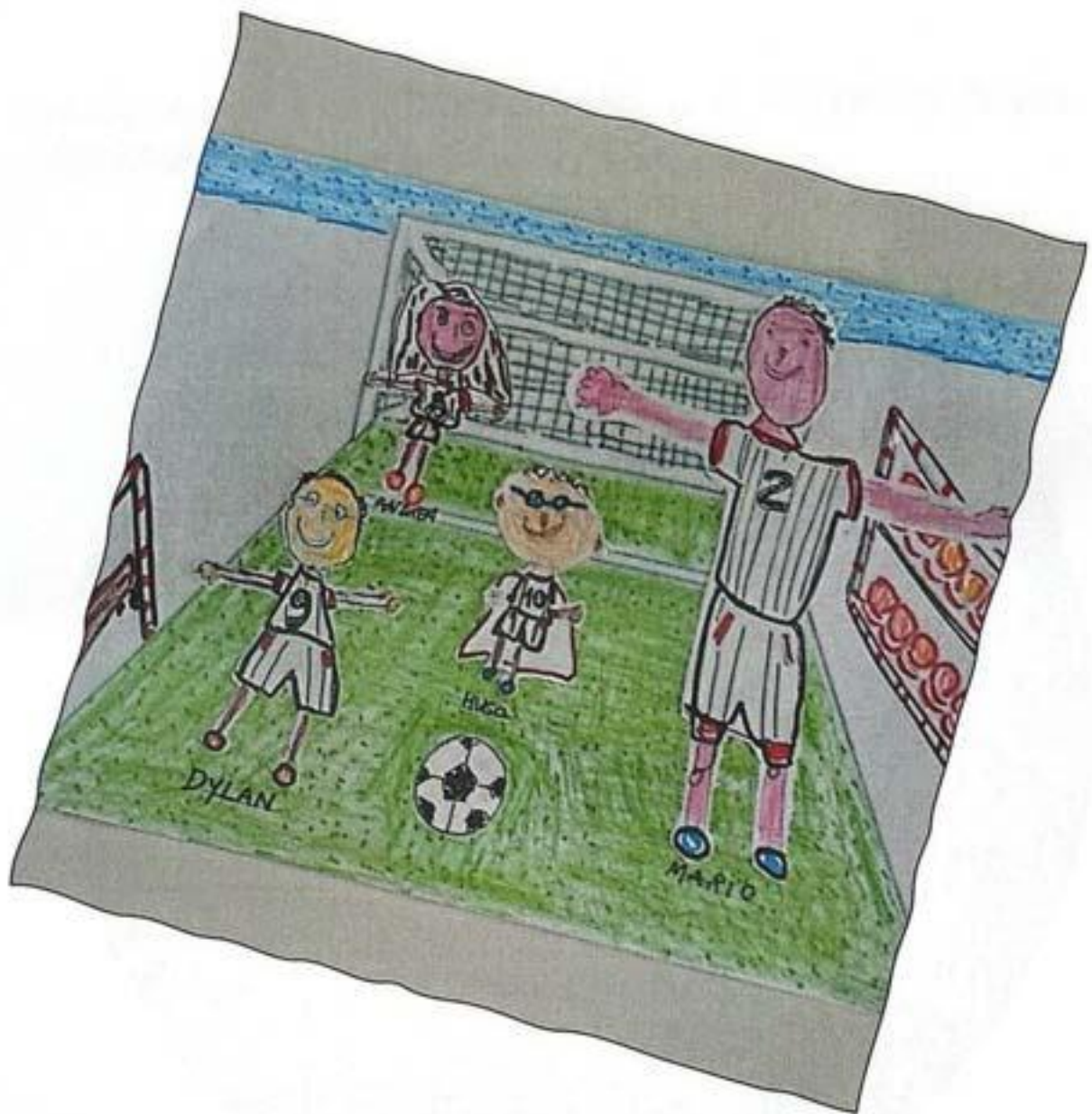
Jupean va decidir canviar xicotetes coses: viure de dia quan eixia el sol i dormir amb la lluna de nit; posar-se les sabates als peus i els guants a les mans. A poc a poc, altres persones el van seguir i el món va començar a recuperar l'ordre.

No era un món perfecte, però havia tornat a tindre un poc més de trellat.

Per Hugo Hernández Gimeno 3° ESO

SOM UN EQUIP EDUCAT?

SOM UN EQUIP EDUCAT?

A UN EQUIP PROFESSIONAL INCLUSIU DE JOCS I XIQUETS
MOLT ESPECIALS

HUGO ÉS UN XIQUET DE 14 ANYS QUE VIU EN UN POBLE
ANOMENAT EMPERADOR.

HUGO I LA SEUA PILOTA

A HUGO LI AGRADA MOLT, MOLT, MOLT EL FÚTBOL. PER AIXÒ, VA CONVÈNCER LA SEUA MARE PERQUÈ L' APUNTARA A UN EQUIP PROFESSIONAL INCLUSIU DE XICS I XIQUES MOLT ESPECIALS.

EL DIES QUE VA INGLTAR AIXO PARAUJTES I A ESPANTAR A HUGO PERQUÈ NO LI VA PAS

HUGO ENTRENANT

HUGO VA CAURE A TERRA I ES VA FER MAL.
A LES HORES MARIO, UN DELS ENTRENADORS I
EL PRIMER DIA D'ENTRENAMENT, DYLAN, UN XIQUET
DEL NOU EQUIP, VA COMENÇAR A INSULTAR AMB
PARAULOTES I A ESPENTAR A HUGO PERQUÈ NO LI VA
PASSAR LA PILOTA.

MANU Y HUGO JUGANT

HUGO VA CAURE A TERRA I ES VA FER MAL.
A LES HORES MARIO, UN DELS ENTRENADORS I ENTRENADORES, VA TELEFONAR A L'AMBULÀNCIA PERQUÈ CURAREN A HUGO DEL COLP AL BRAÇ.

LA VERITAT ÉS QUE DYLAN ESTAVA ENFADAT PERQUÈ EN LA SEUA ESCOLA VA TINDRE UN CONFLICTE AMB ELS SEUS COMPANYS.

RESULTA QUE ALGUNS XIQUETS I XIQUETES LI DEIEN QUE ERA RAR I MOLT DOLENT EN FÚTBOL QUAN JUGAVEN AL PATI.

NO PARAVEN DE DIR-LI-HO I DYLAN ES POSAVA MOLT TRIST, PER AIXÒ QUAN VA COMENÇAR EN L'EQUIP INCLUSIU, ESTABA MOLT ENFADAT.

LES ENTRENADORES DE L'EQUIP I L'ÀRBITRE, VAN HAVER DE PARAR EL PARTIT I REUNIR A TOTS ELS XIQUETS I XIQUETES JUGADORES PER VEURE QUÈ ESTAVA OCORRENT PERQUÈ SABEN QUE SI UN JUGADOR ESTÀ MALAMENT, L'EQUIP ANIRÀ MAL.

PENSAVEN QUE UN EQUIP, ÉS PODER ESTAR MOLT UNITS I GAUDIR JUNTS PERÒ AIXÒ NO ESTAVA OCORRENT.

HUGO, MENTRES LI CURAVEN, PENSAVA EN COM PODIA SOLUCIONAR AQUEST PROBLEMA D'ACTITUD.

VA DECIDIR QUE LI DONARIA UNA OPORTUNITAT A DYLAN PER A PODER FORMAR REALMENT UN EQUIP UNIT I EDUCAT, PERQUÈ ERA LA SEUA GRAN IL·LUSIÓ.

ESTAVA CONVENÇUT QUE ERA EL MILLOR, I VA DECIDIR DIR-HO A TOTS QUAN ARRIBARA AL CAMP DE FUTBOL, DESPRÉS QUE EL CURAREN.

AL SEGÜENT DIA, TOTS VAN TINDRE UNA REUNIÓ ABANS DE L'ENTRENAMENT.

ELS ENTRENADORS I ENTRENADORES JA HAVIEN PARLAT AMB TOTES I TOTS, ESPECIALMENT AMB DYLAN, PERQUÈ NO TORNARA A OCÓRRER AIXÓ DE L'ALTRA VEGADA. UNA COSA MOLT LLETJA ENTRE COMPANYS QUE NO HA D'OCÓRRER.

DYLAN, VA SER EL PRIMER A DEMANAR DISCULPES PEL SEU COMPORTAMENT I VA PROMETRE NO TORNAR-HO A FER MAI MES.

HUGO EN ESCOLTAR TOT AIXÒ, LI VA MIRAR FIXAMENT, LI VA SOMRIURE I LI VA DONAR UN FORT ABRAÇ.

TOTS I TOTES, ES VAN EMOCIONAR MOLT I ES VAN POSAR A DONAR SALTS D'ALEGRIA I APLAUDIMENTS.

EIXE DIA, VAN FORJAR UNA GRAN AMISTAT I VAN ACONSEGUIR CREAR UN GRAN EQUIP UNIT I BEN EDUCAT EN L'ESPORT I L'AMISTAT.

HUGO I ELS SEUS COMPANYS D'EQUIP

EPÍLEG

EQUIP D'INCLUSIÓ FÈLIX MONTCADA DE XIQUETS I XIQUETES AMB DIVERSITAT FUNCIONAL INTEL·LECTUAL. ENTRENADORS I ENTRENADORES. MONITORES ESPECIALITZADES.

HUGO POSANT FELIÇ, FENT EL QUE MÉS LI AGRADA.

EL CAPELL SOLITARI

Hi havia una vegada un capell en una botiga nadalenca, ell veia a la gent passar per a comprar, disfresses.

Sempre que passava algú agafaven tots el capells menys ell, i cada vegada hi havia menys oportunitats, perquè ja acabava el Nadal i si no l'agafaven se n'anava a anar de la tenda per a sempre.

Una vegada va passar una xiqueta, el va mirar atentament i li va preguntar a la seua mare si li'l comprava, però la mare li va dir que no i llavors va agafar el més car.

Va passar moltes de setmanes i encara no l'havien agafat. Un dia de vesprada el capell es va caure al terra i el dependent el va veure i anà a agafar-lo i al mirar-lo li va parèixer molt bonic i va decidir emportar-se'l a casa.

EL PALAU DE CRISTALL

Quan arribaven les vacances de Nadal, tots estàvem emocionats. Acabava el trimestre, teníem uns dies de descans i, el millor de tot, els regals, els sopars i eixir amb les amigues.

Tenia totes les vacances planificades: veure les llums del centre, patinar en la plaça de l'Ajuntament i visitar tots els centres comercials de la ciutat. Res m'agradava més que passejar pels carrers de València, provar-me roba i prendre un xocolata calent a Santa Catalina. Però per a la meua sorpresa aquell any no anava a ser el que havia pensat...

En arribar a casa de l'institut, la meua mare parlava pel mòbil i el meu pare em va fer una senyal perquè no fera soroll. Quan va penjar, la meua mare ens va mirar amb sorpresa i ens va dir que la meua tia Rosario havia mort. Mai havia sentit parlar d'una tia Rosario, per tant molt important no era per a ma mare.

Els meus pares havien d'anar l'endemà a l'advocat, ja que apareixien en el testament. Quan els vaig preguntar per ella em van contar que era la germana major de la meua iaia, que vivia al poble on va nàixer i que mai es va voler casar.

Quan al dia següent van tornar del notari les seues cares no eren molt alegres. La meua tia havia deixat en herència a la meua mare, la seua única neboda i familiar, la seua casa del poble. Portava un gran sobre on explicava com arribar i tot el que havia de fer a la casa, més de 10 pàgines explicant el funcionament dels llums, la cuina, com encendre la xemeneia... Al meu cap veia la imatge d'una casa molt antiga, encantada, plena de mobles vells i amb una gran clau de ferro oxidada per a obrir-la.

Els meus pares, sense preguntar-m'ho, van decidir anar després de Nadal a "la casa del poble" per a veure si podien posar-la en venda i oblidar-se d'aquell malson nadalenc. Al principi em vaig negar a anar amb ells, tenia massa plans divertits, però no em van donar opció... Les meues estupendes vacances anaven a ser en un poble perdut d'Albacete, a 0 graus, el somni de qualsevol adolescent...

Eixim prompte el 26 al matí, en el desviament de l'autopista ja vaig veure que la carretera que arribava al poble no anava a ser una autovia de dos carrils, resava perquè almenys estiguera asfaltada. Després de 45 minuts d'interminables corbes vàrem arribar al centre de la Serra d'Alcaraz. Em va sorprendre el paisatge amb muntanyes escarpades, grans boscos i nombrosos rius.

Quan vaig arribar a Liétor i no podia creure el que veia. El poble estava col·locat sobre un penyal i semblava de conte. Ens va rebre un cartell destacant "Bien de interés cultural" entre els seus monuments. Ara tocava buscar la casa de la tia Rosario, carrer Hondo, sense número.

Totes les persones del poble amb les quals ens creuàvem, miraven amb curiositat el nostre cotxe, com si fórem extraterrestres o éssers estranys. Vàrem decidir baixar en el bar de la plaça principal, l'única que hi havia, a prendre alguna cosa, aprofitar per a anar al bany i preguntar per la direcció.

Ens quedem sense paraules quan en anomenar el carrer Hondo i el nom de la tia Rosario, el senyor del bar ens va dir que exactament buscàvem el conegut al poble com a Palacio de Cristal que va pertànyer a l'estimada "Doña" Rosario, coneguda com "la comtessa". Estava situat al final del poble, en la zona més allunyada però també les més bonica i pintoresca.

Abans d'arribar a la casen les instruccions indicaven que haviem d'anar al forn que estava al costat de l'Ajuntament ja que allí la fornera, ens donaria les claus.

Carmen, la propietària del forn, ens va abraçar com si ens coneguera de tota la vida, ens va dir que havia sigut la millor amiga de Rosario, que estava molt trista per la seua mort i s'alegrava de la nostra sort per heretar la casa on tants bons moments havien passat. La meua mare en veure la tristor de la pobre Carmen li va dir si volia podia anar en els dies següents per a contar-nos històries de la meua tia i així conèixer-la un poc més... Em vaig preocupar, pensava que anàvem a estar un dia, resoldre-ho tot i tornar als meus plans de vacances.

Cada vegada estàvem més intrigats a arribar a descobrir la famosa casa. Anant pel carrer que pujava des de la plaça de l'església, ens vàrem allunyar del centre de la població i ens trobem amb una gran reixa verda amb una preciosa corona daurada. Els murs que envoltaven la casa estaven coberts de plantes i no deixaven veure que hi havia dins, si un jardí o l'escenari d'una pel·li de terror.

El meu pare va obrir la reixa i vàrem començar a pujar el camí empedrat que portava fins a la casa. En doblregar un gran arbre, va aparèixer davant els nostres ulls. Era una gran casa blanca de dos pisos, amb tres grans finestres que ocupaven quasi tota la façana del pis principal i una preciosa teulada verda, a joc de la reixa.

Això era nostre? Semblava que havíem viatjat al segle passat. Ara sí que em començava a picar la curiositat i volia entrar a veure l'interior.

El meu pare va girar la clau gran i antiga i la porta es va obrir amb un soroll sec que va tremolar per tot el rebedor. Dins feia fred, però no era un fred desagradable. Encara es podia sentir el olor a xemeneia encesa que possiblement havia calfat eixa casa tan gran. El sòl estava cobert de rajoles de colors gastats pel pas del temps i les parets estaven plenes de quadres i detalls fins al sostre, però tot ordenat amb gust i bonics colors. No donava por, però el que sí que semblava era que guardava secrets.

El saló principal era enorme. La llum entrava per les finestres que es veien des de l'exterior i es reflectia en la xemeneia de pedra on, com bé havíem sentit abans, es podia veure encara fusta cremada. Els mobles estaven tapats amb teles blanques i tot estava net, com si algú haguera cuidat la casa fins a l'últim moment. En un racó destacava un arbre de Nadal gran i natural, completament buit. No tenia llums ni adorns. Cridava l'atenció, perquè ja era 26 de desembre i semblava estar esperant que algú ho decorara.

Vàrem recórrer la casa a poc a poc. Cada habitació era diferent, totes tenien una cosa especial. Algunes estaven plenes de llibres antics, unes altres tenien baguls, mapes, maletes velles i xicotets records portats de llocs exòtics. En una habitació vaig trobar fotografies antigues penjades a la paret. Vàrem arribar a la conclusió que era la meua tia Rosario en diferents països, sempre amb la mateixa expressió tranquil·la i familiar. Ja no em semblava una desconeguda. Començava a sentir que aquella dona havia tingut una vida plena d'aventures i que la seua casa era el refugi on guardava tots aquells records.

La primera nit quasi no vaig dormir. Els sòls de fusta cruixien, així que vaig acabar ficada en el llit amb els meus pares, no tenia por, però sentia que aquella casa guardava algun secret que encara havia de descobrir. El vent que agitava les branques dels arbres del jardí tampoc ajudava molt a poder agafar el son. Sentia curiositat, volia que arribara l'endemà per a explorar.

Al matí següent, mentre els meus pares revisaven papers i miraven l'estat de la casa, vaig decidir pujar a la golfa. L'escala era estreta i de fusta obscura. Dalt vaig trobar un espai ample, amb bigues antigues i una xicoteta finestra per la qual entrava una llum càlida. Hi havia moltes caixes apilades, però una destacava sobre les altres. Era de fusta roja, estava ben tancada i no

tenia pols. En la tapa hi havia una xicoteta inscripció amb lletres daurades que feia pensar que no era una caixa qualsevol.

Vaig baixar la caixa al saló i la vaig col·locar enfront de la xemeneia, que ja havia encès el meu pare. Al obrir-la, va aparèixer un conjunt d'adorns de Nadal totalment diferents entre si. No eren moderns ni cridaners, però tenien una cosa especial. Cada adorn semblava guardar una història. En rebuscar en la caixa vaig trobar un quadern marró amb les tapes de pell escrit al llapis. Estava arrugat i groc i algunes pàgines estaven decorades amb dibuixos fets amb alegres colors.

El quadern contava els viatges que havia realitzat la tia Rosario per diferents països quan era jove i que en cada lloc havia après una cosa distinta sobre Nadal. Un dels adorns era una bola de cristall molt fina que era de França. Comptava un Nadal passat en una ciutat plena de llums, on el més important no havien sigut els regals, sinó un sopar senzill compartit amb pintors de carrer que havia conegut aquella mateixa vesprada, amb els quals va cantar i va aprendre nombroses llegendes de París.

Un altre adorn estava fet de fusta i venia d'Àfrica. Representava una reunió al voltant del foc, on l'important era agrair el que es tenia i compartir-lo amb els altres. Hi havia una estrella de paper d'Alemanya que li havia regalat Erik, un xiquet de cinc anys a qui havia cuidat quan va a estar a Berlín, estudiant alemany. També una xicoteta catrina de fang de Mèxic que recordava celebracions plenes de color, però també moments de record per als quals ja no estan, però continuen als nostres cors.

Hi havia adorns de diferents continents com Àsia. On destacaven els colors de les teles, els d'Amèrica del Sud tan desgastats que semblava increïble que hagueren sobreviscut tants anys. Estar trencats o desgastats els feia encara més especials i valuosos. Cadascun contava una història diferent d'amistat, diversió i amor. La meua tia no parlava de regals cars ni de festes enormes, parlava de persones que li havien contat històries increïbles i de moments inoblidables.

Mentre anàvem col·locant els adorns a l'arbre, la casa va començar a canviar. Ja no semblava freda ni antiga. Se sentia acollidora. L'arbre, ple dels adorns de tot el món, es va convertir en el centre de la casa, feia que tot el saló s'omplira de colors, ja que la llum que entrava per les finestres il·luminava els adorns i feien reflexos en les parets.

Van passar els dies i van començar a vindre veïns del poble. Portaven menjar, dolços i mil records de la meua tia Rosario. Tots parlaven d'ella amb carinyo, explicant com acollia a la gent a la seua casa per Nadal i com sempre deia que ningú havia d'estar a soles aquells dies. Vaig anar entenent que aquella casa havia sigut molt important per al poble.

Els meus pares, que al principi només pensaven en vendre la casa, es van adonar que no era una càrrega, sinó una oportunitat. La casa tenia una cosa especial, alguna cosa que no es podia comprar. Van decidir arreglar-la a poc a poc i convertir-la en una casa rural, un lloc on altres persones pogueren descansar, reunir-se i sentir el mateix que la meua tia Rosario havia fet sentir als habitants del poble.

Aquell Nadal va ser molt diferent de totes les altres, sense centres comercials, ni presses, ni plans plens de soroll. Vàrem estar en calma i més en família. Vaig entendre que Nadal no es tracta de rebre coses, sinó de compartir moments i estar amb la gent important per a tu.

Al final, vaig comprendre que la meua tia Rosario no sols ens havia deixat una casa. Ens havia deixat una nova manera de veure la vida. Gràcies a aquella caixa misteriosa i a aquell arbre ple d'històries, vaig aprendre que Nadal és amor, família i records que duren per sempre. I la seua

casa, ara convertida a casa rural, continua mantenint aquell esperit viu per a moltes persones més.

El missatge misteriós

Hi havia una vegada un xiquet anomenat Felip de 15 anys. Un dia, mentre reformava la seua casa, va trobar una caixa darrere d'una paret molt vella. Quan la va obrir, va veure que a l'interior hi havia un mapa amb uns dibuixos i unes coordenades.

L'endemà va anar amb els seus amics i els el va ensenyar. Es van adonar que al mapa hi havia una data: 1897, feia més de 150 anys.

En buscar les coordenades, van veure que marcaven una illa enmig del mar, però estava molt lluny. Van pensar a anar a la recerca del tresor, però eren massa xicotets i no podien anar a soles. Van dir-ho als seus pares i els van deixar anar a l'estiu.

Quan ja era estiu, la colla d'amics va viatjar fins aquella illa. En arribar a l'hotel on s'allotjaven, van veure que el lloc marcat al mapa estava molt a prop.

L'endemà, de bon matí, van anar en busca d'aquell tresor. Quan van arribar a les coordenades, van veure una cova molt fosca i profunda. Van fer una torxa amb un pal que hi havia allí. Volien entrar, però no s'atrevien perquè tenien por que hi haguera algun animal.

Finalment, es van decidir a entrar i, després d'avançar un poc, van trobar una antiga porta de pedra. En obrir-la, van descobrir un cofre ple de monedes d'or i un pergami. Al pergami explicava que aquell tresor havia sigut amagat per un mariner per protegir-lo dels pirates.

Els amics, emocionats, van decidir avisar les autoritats i compartir el descobriment. Gràcies a això, el tresor va passar a un museu i el nom de Felip i els seus amics va quedar gravat en la història.

UN SOMRIURE ENTRE LES CENDRES

De sobte, vaig escoltar un tret. No els trobava; sols veia la pols que s'alçava de terra per les fortes xafades de la gent. Em trobava sol, amb l'esperança de trobar els meus pares i tornar a casa. Desitjava poder xasquejar els dits i tornar al petit pati de ma casa, ajupit baix l'olivera, assaborint el sol de migdia mentre ma mare em preparava unes llesques de pimentó torrat.

Al cap d'uns instants, vaig notar com m'estiraven del braç. Era el meu tiet, que m'apartava de la multitud en direcció als afores del poble.

Tot era confús. Mai vaig entendre per què eixa gent volia la destrucció i l'anihilació. Sols érem gent honrada que vivia de la terra; mai havíem fet cap mal a ningú. Des que aquell monstre va començar a manar, les nostres vides s'han convertit en una por contínua i, per això, notava com la por s'apoderava de mi, com un calfred que em recorria les espatlles fins al clatell. Sols volia tornar, veure si estaven bé; tanmateix, tant el tiet com jo sabíem que això no era possible.

En aquell moment, em va caure una fulla al cap i vaig obrir els ulls. A poc a poc, quan vaig anar recuperant els sentits, em vaig adonar que estava en el bosc. Notava com el soroll del vent, quasi imperceptible, em fregava els cabells i m'envoltava tot el cos, com si entenguera el meu dolor i em volguera donar consol.

El tiet em va començar a parlar, però jo sols podia pensar en el que havia passat. No se m'anava del cap el record dels homes vestits de verd amb fusells, que tocaven a la porta. Recordava quan entraren de manera violenta i el meu pare em va ordenar que eixira per la porta de darrere, perquè el tiet m'estaria esperant. Tanmateix, el que em va fer entendre que les coses no anaven bé va ser la mirada de ma mare, la manera de parlar-me, com si no m'anara a veure mai més.

—Què fas, xiquet? Desperta! —va exclamar el tiet quan va veure que no estava parant gens d'atenció al que em deia.

—Què... què fem ací? —vaig dir amb una veu tremolosa i insegura.

—No estem segurs al poble, ja saben que sóc un enllaç —continuà el tiet. La veritat, la meua relació amb ell no era massa familiar. Sols havia coincidit amb ell en algun Nadal, quan era més menut, però fa cinc anys ja va deixar d'aparèixer als dinars familiars. Sols es va dignar a presentar-se al funeral del meu avi, encara que no va mantenir pràcticament cap conversa. Sempre em deia mon pare que estava molt enfeinat en una missió molt important. Per a mi, el meu tiet era com una figura misteriosa i desconeguda. Mai el vaig veure en companyia d'amics; tampoc tenia família.

Tot seguit, el tiet va començar a caminar. Malgrat l'edat, era un home molt alt i ràpid; per això em costava molt seguir el ritme de les seues passes.

—On anem?! —vaig renegar, fatigat per l'esforç.

—En direcció al nord. Conec una gent que potser ens acollisca —va contestar sense parar el ritme.

Em tremolaven les cames, perquè ja portàvem una bona estona caminant sense parar. Tenia els genolls amb blaus i duia els pantalons plens de forats i arrapades per culpa de les plantes punxoses que omplien el bosc. A més, s'estava fent de nit i tenia molta por. Mai havia passat tant de temps sense veure els meus pares.

—Quan arribarem? Tinc fam i estic molt cansat... —vaig dir, ploriquejant.

No em va contestar. Al cap d'uns minuts, vam començar a travessar arbustos i matolls fins que, finalment, vam arribar a un jardí, on vaig poder distingir una silueta. Era una caseta de taulells beix amb unes rajoles de color marró clar. Davant de la casa, hi havia un caminet de taulells rojos que conduïa fins a l'entrada.

El tiet es va avançar i va anar directe a un home que prenia el sol assegut al racó dret de la casa. L'home es va alçar i es van abraçar. Van mantenir una llarga conversa; pel que semblava, es coneixien des de feia temps. Poc després, el tiet em va demanar que anara amb ells amb un gest amable.

—Com ja t'he mencionat, el xiquet i jo necessitem desaparèixer per una temporada. Sé que no tindreu massa lloc, però, amb tindre un sostre on passar la nit, ens serveix —va dir el tiet.

—Crec que tenim una petita habitació on podreu apanyar-vos bé. Sempre has estat d'ajuda; així que segur que els altres no posaran cap pega —va contestar l'home.

L'home ens va guiar fins a una petita habitació al fons de la casa. No hi havia llits; hauriem de dormir a terra. Era un espai fosc, amb parets de taulells que, si et fixaves, creaven petites formes per la humitat i la falta de cura. L'únic element que feia un poc més acollidora l'estança era una petita finestra que donava a la part del darrere de la casa.

...

Amb el pas dels dies, la vida al bosc se'm feia molt pesada. Les nits eren fredes i fosques, i els matins, nostàlgics i angoixants. A les vuit del matí, tot el grup s'endinsava pel bosc i no tornava fins a les vint. Mentrestant, el tiet i jo ens quedàvem a la casa.

La meitat dels matins els passava plorant i recordant els meus pares. Després d'una estona, el tiet sempre venia amb alguna cosa per menjar i una abraçada

reconfortant. Sovint, jugàvem a trobar figures en les esquerdes de la paret i a inventar-nos històries. A més, em contava anècdotes gracioses i eixiem al pati a jugar amb l'herba. Sempre es quedava en una cadira, descansant i pensant, mentre jo gaudia de la llum del sol i del tacte de la gespa al voltant del meu cos.

El meu tiet era la meua força d'esperança per continuar endavant. A més d'ell, també m'ajudava molt el temps que passava amb els altres homes que hi vivien. En total érem set. Alguns també s'amagaven i altres estaven allí per voluntat pròpia. Sempre estaven planificant coses i parlant de política, però, als sopars, intentaven animar-me i amagar la seua por per donar-me suport.

Un dia vaig entrar en col·lapse i em disposava a anar-me'n:

—Quant de temps estarem aquí?! Me'n vull anar a buscar els meus pares! —vaig exclamar.

—D'ací poc ens n'anirem i els trobarem; tot s'arreglarà —em va contestar el tiet amb un to tranquil.

—Sempre dius el mateix, i mai ens n'anem. Com estàs tan segur que no estan morts? —vaig continuar mentre les meues llàgrimes envaïen el meu rostre.

—T'ho dic de veritat: segur que els trobem, i tornarem a estar junts.

—M'ho promets?

—Prompte tornarem a estar junts, t'ho promet.

Tot seguit, em va abraçar. Aquesta promesa em va donar una mica d'esperança.

En realitat, sabia que mai hauria marxat. El tiet era una persona molt important per a mi. Era l'únic que em comprenia. Per això, no el podia deixar aquí; l'estimava massa.

...

Un dia, de manera inesperada, ens van trobar. Anaven per la zona buscant-nos, ja que s'havien escampat rumors sobre maquis pel poble. Nosaltres havíem fet una foguera perquè jo li havia demanat al tiet que m'ensenyara a cuinar el peix d'aquella manera. Tot i que ell sabia que era un risc, no volia llevar-me la il·lusió.

Era migdia i a la casa sols estàvem nosaltres. Ens trobàvem asseguts al voltant de la foguera mentre el tiet m'ensenyava a cuinar el peix. Jo vaig anar a dins a buscar plats quan, de cop, van aparèixer. El van aconseguir agafar entre dos, a pesar dels intents de resistència del tiet. Començaren a pegar-li patades de manera molt violenta. Jo volia eixir, però el tiet no parava de fer-me gestos perquè fugira.

Estava paralytat. L'estaven matant; tot i això, sabia que si eixia no aconseguiria res. Vaig començar a plorar desconsoladament. Les llàgrimes corrien per les meues galtes i la mandíbula se'm tensava. Al mateix temps, les meues extremitats tremolaven fins a deixar immòbil el meu cos.

Vaig tancar els ulls amb força. Aleshores, el meu cos es va girar cap a l'esquerra i vaig veure la petita porta rovellada del darrere. Malgrat tot, vaig aconseguir moure'm fins a la sortida.

De sobte, vaig sentir un tret.

...

Cinc anys més tard, vaig abandonar la cerca. Tot el món em deia que no en sabia res, però, un dia, una dona major se'm va acostar i em va contar el que havia presenciat. Sí, els meus pares estaven morts des d'aquell dia, el dia en què vaig haver de fugir. Vaig passar la meitat de la meua vida en companyia dels maquis a la muntanya.

De vegades em culpe per no haver sigut més prudent o per no haver pogut fer res. La mort dels meus familiars va ser un buit i un trauma que mai vaig poder superar. Per a mi, el tiet va ser el meu exemple a seguir i el meu raig de perseverança. Tanmateix, mai podré oblidar la seua promesa: "Prompte tornarem a estar junts, t'ho promet."

Jo sé que era certa i que, d'alguna manera, encara que no estiguen físicament aci, ell i els meus pares han seguit cuidant de mi.

Totes les iaies del món donen consells als seus nets: hi ha xiquets que els escolten, atenen i els apliquen i hi ha uns altres que no. Jo vull contar la història d'un xiquet que va fer cas al a seua àvia i va aconseguir el seu somni.

Hi havia una vegada un xiquet que es deia Marcos. Marcos tenia 12 anys, li agradaven molt els planetes i el seu somni era visitar la lluna. La seua iaia es deia Maria, ella sempre que Marcos anava a casa li donava un nou consell.

Marcos estava un poc trist perquè la carrera que volia estudiar era molt complicada, però com volia entrar, ell sempre treia molt bones notes i la seua àvia li animava en tot el que li deia.

Van passar dos anys, Marcos tenia 14 i havia guanyat un premi de ciències de l'espai. Ara estava un poc més content perquè creia que podria aconseguir-ho.

Als 15 Marcos es va desconcentrar un poc perquè hi havia una xica en classe que li agradava i va empitjorar un poc les notes, però gràcies a Maria es va tornar a enganxar als estudis.

Estava a punt d'entrar a batxillerat i era un canvi que ell no notaria perquè era molt intel·ligent. Al entrar a batxillerat va aconseguir altre premi però este el va aconseguir per les bones notes.

En la seua etapa educativa el preparaven per a la universitat però es va desconcentrar un poc perquè a la seua àvia li diagnosticaren alzheimer. Per a ell assabentar-se d'eixa notícia era com si el mataren.

Va traure la nota necessària per a entrar a la carrera que ell volia i va estudiar molt per a poder complir el seu somni. Tots els dies anava a visitar a la seua iaia que per a ell era una de les persones més importants de la seua vida.

Després d'un any l'àvia es va morir i a Marcos li abaixaren molt les notes a causa d'eixa desgràcia. Marcos es va posar la meta de complir el seu somni per a demostrar-li a la seua iaia que podia fer-ho.

HO HE ACONSEGUIT! HO HE ACONSEGUIT!

ÀVIA, HO HE FET PER TU!

Fugint de mi

Contemple l'església enorme que s'alça enfront de mi, imponent, contra un cel completament blau i tranquil, com si res dolent poguera passar baix d'ell. Les pedres semblen antigues, fosques, i em fan sentir xicotet, com si no acabara d'encaixar en aquest lloc. Si sapiguera utilitzar bé el mapa que duc a la butxaca, sabria exactament on estic, quin carrer és aquest, cap a on porta i com eixir d'ací. Però la veritat és que ara mateix això no és l'important.

L'important és que ella no em trobe. Que jo no sàpiga molt bé on estic és el de menys. Estar perdut no em fa tanta por com la idea que ella aparega de sobte, com sempre fa, i em mire com si em coneguera millor que jo mateix.

A vegades pense que, mentre ella no em trobe, encara tinc una oportunitat de seguir sent ningú, de no haver d'explicar res, però el que em fa por de veritat no és recordar, sinó no ser capaç de fer-ho. Sentir que hi ha coses dins del meu cap que haurien d'estar clares, però que s'esborren abans que puga atrapar-les.

Em sente en un banc de pedra, fred, just al costat d'una cabina telefònica. No m'agrada ni el fred ni les cabines, però no tinc moltes més opcions. Estire les cames i deixe que el sol em done un poc mentre comence a comptar les cigonyes que hi ha a la part alta de la catedral.

Una.
Dos.

La tercera ix volant cap a algun lloc que supose que serà el riu. Crec que està per allí... encara que no estic segur. El mapa el porte mal doblegat i ocupa mitja butxaca de la xaqueta.

De sobte, el soroll de les cigonyes em posa nerviós. És una sensació rara, com un nus a l'estómac. M'alce i mire al voltant: xiquets amb el seu professor, una parella que passeja en silenci, estudiants amb motxilles...

Llavors la veig.
Ací està una altra vegada.
La dona de la bufanda vermella.

La por em fa tirar cap enrere fins amagar-me darrere de la cabina. A través del vidre brut, ple d'anuncis enganxats, observe com s'acosta. La veig aparèixer i desaparèixer entre cartells de classes de guitarra i pisos en lloguer. No em moc. No respire. Tinc la sensació que, si faig el més mínim soroll, em descobrirà.

Una parella em mira i em somriu, amb naturalitat. Els torne el somriure, intentant aparentar normalitat, encara que el cor em continua bategant massa de pressa.

Un home que du una gorra em parla. Supose que em pregunta el meu nom.

—Carles —responc—, encara que no estic del tot segur.

Entrem en un pati tranquil, ampli, envoltat de columnes de pedra que projecten ombres llargues sobre el terra. L'aire sembla més fresc allí dins, com si el soroll del carrer s'haguera quedat fora. Durant uns segons, respire amb més calma. El cor em baixa un poc el ritme. Crec que per fi l'he perduda. Que aquesta vegada he tingut sort.

Però no.

Quan alce la vista, la veig.

La dona de la bufanda vermella està recolzada en una de les columnes, immòbil, com si m'estiguera esperant. Em mira fixament, sense sorpresa, sense pressa. Els seus ulls no recorren el pati ni el grup de turistes, només em miren a mi. Senc un altre nus a l'estómac. No entenc com ha arribat fins ací, ni quant de temps fa que està observant-me.

L'home de la gorra nota que m'he quedat parat i fa un pas endavant, col·locant-se davant de mi, com si poguera protegir-me. El gest em tranquil·litza només un instant. Ella comença a avançar lentament. Cada pas seu ressona massa fort en el silenci del pati. Obri la bossa amb calma i en trauc alguna cosa que no aconseguisc distingir des d'on estic.

En eixe moment tinc clar que ja no puc amagar-me més.

—T'he estat buscant per tota la ciutat —diu—. La teua filla també.

Em quede quiet, no entenc res.

—Jo no tinc cap filla —responc—, i esta vegada ho dic convençut.

La seua mirada és dura, però també trista, abans d'agafar-me del braç.

—Anem-nos a casa, Carles, estic cansada.

—Soc la seua dona! —diu, quan el turista intenta intervenir.

Per un segon, em venen imatges soltes al cap: una casa que no reconec del tot, una xiqueta que em mira somrient, una veu que em crida des d'alguna habitació... Tot apareix de colp, desordenat, com records que volen tornar però no acaben d'encaixar. Senc que formen part d'una vida que hauria de ser meua, però que no em resulta pròxima, com si mirara la vida d'algú altre des de fora.

—Jo no m'he casat mai —dic.

De sobte, el telèfon sona.

Em recorre un calfred. El cor em colpeja el pit amb força. El timbre trenca el silenci una vegada i una altra, massa fort, massa prop. Trigue uns segons a reaccionar, però finalment estire la mà, tremolosa, i despenge.

—Diga?

—Carles! Per fi et trobe. On estaves? Porte hores cridant-te.

És una veu de dona. Parla ràpid. Està nerviosa.

—Has d'ajudar-me.

—Ara no puc —dic—. Estic fugint de la dona de la bufanda vermella.

A l'altre costat hi ha un silenci estrany.

—Què dius? —respon molesta—. Sones diferent. Et passa alguna cosa?

—No... bé... no ho sé.

—Estàs ací?

—Sí que —conteste—. Escolta... —dic en veu baixa—. Crec que m'he perdut.

No sé per què ho dic, però és l'única cosa que em surt. Mire al meu voltant buscant alguna cosa que em resulte familiar, però tot em sembla estrany. En eixe instant, de reüll, la veig aparèixer una altra vegada; cada vegada sembla que està més prop.

—No puc parlar ara —afegisc—. Ho sent.

No espere resposta. El silenci arriba de cop. La cridada s'ha tallat.

Em quede quiet uns segons amb el telèfon a l'orella, com si encara poguera sentir-la, i després penge molt a poc a poc.

M'ajupe perquè estic segur que ella ha mirat cap ací i que m'ha vist. El cos se'm queda rígid i els genolls em fan mal contra el terra dur, però no m'atrevisc a moure'm. Durant uns segons, només pensé en no fer cap soroll. Necessite eixir d'aquest lloc com siga, abans que ella s'acoste més.

Quan m'alce, veig un grup de turistes a pocs metres. Parlen tots alhora i semblen aliens a tot el que passa al seu voltant. Sense pensar-ho massa, m'acoste ràpidament i em fique entre ells, com si sempre haguera format part del grup. Estan fent un free tour i sembla prou interessant, encara que totes aquestes coses a mi em sonen i no sé per què.

Parlen en alemany, o això crec; no n'estic segur. A mi tots els idiomes em sonen igual, com un murmurí constant que em tranquil·litza una mica.

Ella s'atura. Durant uns segons no diu res. La seua expressió canvia, els ulls se li humitegen i la boca li tremola lleument, com si estiguera lluitant per no trencar-se davant de mi. Respira, aparta la mirada i, quan torna a parlar, la veu li ix més calmada, però també més cansada.

—Vine —diu—. Caminem un poc, donem una volta. Només això.

Assentisc sense saber ben bé per què. Potser perquè em fa pena, o potser perquè, encara que no ho entenga, sent que no estic completament sol amb ella. Abans d'anar-nos-en, mire l'home de la gorra i m'acomiade amb un gest tímid. Ell em torna el gest, confós.

Comencem a caminar junts, a poc a poc, allunyant-nos del pati, mentre la ciutat segueix el seu ritme al nostre voltant. La gent passa pel nostre costat parlant, rient, mirant els mostradors de les botigues, com si res estrany estiguera passant, com si no hi haguera ningú perdent-se per dins a cada pas.

Mentre avancem pels carrers, sent el soroll dels cotxes, les veus llunyanes i el so dels meus propis passos. Tot em resulta familiar i estrany alhora. Intente recordar des de quan estic ací, cap a on vaig, o per què m'he sentit fugint durant tot el dia, però les respostes no arriben.

I llavors ho entenc.

Potser el problema no és que ella em perseguisca, ni que em busque amb tanta insistència. Potser el problema és que tots esperen que jo siga algú concret, algú amb una vida clara i definida, i jo no sent que siga eixa persona.

I, per primera vegada des que tot ha començat, no tinc por que em trobe ni que em mire als ulls amb totes les respostes que jo no tinc. Ja no em preocupa tant que em diga qui soc o d'on vinc.

El que de veritat em fa por és mirar dins de mi, en silenci, i adonar-me que encara no sé qui soc, ni què vull ser, ni quina part de tot això m'hauria d'importar més. I mentre camine, entenc que potser trobar-me a mi mateix serà el pas més difícil de tots.

Més enllà del mur Ross

Existia una vegada en les profunditats del bosc negre a Alemanya, La base d'organitzacions de l'Organització de Misteris i Anomalies del món, l'OMS, (sí, com l'OMS de la salut).

En aquesta organització trobem els nostres tres protagonistes, Josep, Carles i Berta. Josep era valencià mentre que els altres dos eren catalans, però es podia comunicar amb la mateixa llengua, evidentment. Els tres havien tingut un gran camí fins a arribar a l'OMS, però eixa és una altra història. En l'organització hi havia trenta equips de detectius i investigadors de tot el món de tres persones cadascun. Com va donar la casualitat que ells tres parlaven el mateix idioma ja que eren de zones de naixement semblants, se'ls va assignar al mateix grup. Després de nombroses operacions i missions, veient la química que hi havia entre els tres, van anar ascendint a poc a poc dins de l'organització fins a guanyar-se un nom important i estar en el *top 5 de trios as importants. Gràcies a eixes missions exitoses se'ls va assignar una missió molt important i confidencial, la d'anar a explorar a l'Antàrtida, específicament darrere del mur de gel Ross, el que suposadament ha sigut investigat del tot. Així que després de dies de preparació, van marxar des del port de Lisboa cap a l'Antàrtida.

Va ser un viatge llarg, però després de 55 dies en un submarí secret, van arribar a la seua destinació. Va ser un viatge llarg i dur, però fins i tot faltava el més complicat, que era passar a la part posterior del mur *Ross en helicòpter. Van dormir una nit en una base de l'Antàrtida i després d'això, van marxar en el seu gran viatge, en l'helicòpter que conduïa Josep, ja que se li donava molt bé des de xicotet manejar vehicles. Fins que per fi després de 5 dies sobrevolant perquè la grandària del mur era com el d'un país, van arribar al final i el que van trobar, va ser una sorpresa molt gran per a ells. .

Una civilització humana va ser el que es van trobar, però no abandonada ni anys endarrerida, tot el contrari, eren gratacels d'eixos que eixien en les pel·lícules del futur i no existeixen en el món actual, és a dir en 2026

Sorpresos, van baixar a investigar. La gent allà era tota igual de raça, rossos i ulls blaus. No hi havia una altra ètnia, ni tan sols un altre tipus de pèl o ulls, però parlaven anglès.

Berta va suggerir anar a parlar amb el govern o el que hi haguera allí, però com no sabien on estava, haurien de preguntar a la gent de la zona, ja que estava en una ciutat molt gran anomenada *Cibernòpolis. Quan van començar a preguntar, la gent se'ls quedava mirant d'una manera estranya o se'ls reia en la cara dient: "com no sabeu on està el govern, deixeu de prendre el pèl". Quasi van tindre problemes i tot perquè la població del lloc es pensava que anaven de broma. Fins que per fi un estrany avi els va dir on estava l'indret i el camí que havien de prendre, però per a convèncer-lo que els ho diguera, van haver de contar-li tota la història de qui eren i com havien arribat fins allà. Després d'allò, els carrers amb tanta gent sospitosament

es van començar a buidar, mentre els nostres protagonistes arribaven al palau del governant, des d'això moment les coses es van posar estranyes.

Quan van arribar al palau, no hi havia portes ni finestres. La façana metàl·lica semblava canviar de forma amb la llum. Una cambra flotant els va reconèixer com a estrangers i un feix de llum va recórrer els seus cossos.

Enfront d'ells van aparèixer hologrames amb símbols simples: formes geomètriques i línies que havien d'encaixar en l'ordre correcte. No era difícil, però obligava al fet que els tres es mogueren junts i pararen atenció a cada detall. Després d'uns segons, els símbols es van alinear i la paret es va obrir suaument. Dins, el vestibul mostrava un sòl brillant amb patrons de llum i, en el centre, un cercle hologràfic que semblava controlar tota la ciutat.

La sensació de ser observats es va fer més intensa. Sabien que el veritable desafiament a penes començava.

En entrar, el rei va aparèixer enfront d'ells i va cridar: "Benvinguts a la civilització original". La veu va sonar per tot el palau, fent que Josep, Carles i Berta es detingueren de colp. Després d'una llarga xarrada, els va revelar la veritat: ells eren els descendents dels primers humans que havien sobreviscut al meteorit, la humanitat original que havia escapat i prosperat darrere del mur. Tot el que la humanitat actual coneixia era derivat dels supervivents menors, incapaçs d'igualar la seua tecnologia i avanços. Els tres protagonistes es van quedar gelats, entre la por i la sorpresa, mentre comprenien que tot el que sabien sobre el món estava equivocat.

El rei va continuar parlant i els va contar un secret que els va deixar gelats: no havien arribat allí per casualitat. L'OMS, els seus viatges i missions, tot havia sigut part d'un pla. Ells eren la clau, la peça que permetria a la humanitat original desbloquejar la ciutat amagada darrere del gel i eixir al món exterior. El seu ADN, d'humans normals del món exterior, era el que la civilització necessitava per a activar els sistemes de la ciutat: moure-la, encendre la seua energia i començar a expandir-se. Sense ells, res podia començar; amb ells, tot estava a punt de canviar.

Josep, Carles i Berta es van mirar. No sabien què fer: obeir, fugir, avisar al món... o quedar-se paralizats davant el que acabaven de descobrir. La ciutat els envoltava en un silenci impossible, i ells eren la clau per a un futur que ningú podia imaginar...

CONDEMNATS

Encara recorde aquell dia. Aquell terrible dia, encara estic assimilant tot el que va passar en aquella església. Anys després d'aquest succés, tot estava tranquil fins no fa molt...

Tot va començar en un dia d'institut, en classe de religió. Quan la professora va dir que investigàrem sobre l'església i el càrrec del retor. En aquells temps no sabíem la importància d'aquella anècdota. El meu grup i jo vam començar amb el treball. Vam pensar que seria bona idea anar a l'església i preguntar-li al retor. Dies després, vam posar en marxa la idea. Així que un dijous després de missa vam anar a l'església.

Però estava tancada, i l'Altea, una amiga, es va agobiar ràpidament. Ella és baixeta, amb els cabells rossos i els ulls color mel. Era prou nerviosa, però molt amable. Jo li vaig dir: — Altea, no et poses així, segurament estiga dins — vaig dir. Ella va assentir.

Sempre he sigut molt resolutiu, així que sempre mantinc la calma, o això creia... Teodor va proposar tocar a la porta i, si no, ell coneixia una dona que tenia les claus de l'església. Vam trucar, ningú contestava, tornàrem a tocar, i...

silenci, sols s'escoltaven els sons del carrer.

Teodor va anar a per les claus d'Amparín per a que nosaltres poguérem entrar. Ell va obrir la gran porta, tot era silenci quan vam accedir, tot era fosc, com quan tanques els ulls a la nit. Però al final es veia una llum, així que quan anàvem a acabar d'entrar, l'última va ser l'Amparo perquè s'havia quedat parlant amb l'anciana.

— Xics, jo aniria amb cura... — va advertir l'Amalia.

Tots ens vam mirar amb por.

— I això? — va preguntar l'Altea.

— Amparín m'ha dit que anem amb precaució perquè últimament estaven ocorrent coses estranyes i que el retor no és el mateix, és un altre. No se sap res de l'antic retor — contestà l'Amalia.

— D'acord, gràcies per avisar-nos, Amalia — vaig dir.

Vam anar cap a la llum, per veure si estava el nou retor. En arribar tot semblava normal, una sala amb el que semblaven documents i escultures religioses. Vaig quedar-me observant una porta que hi havia al pis. Vaig mirar-me amb Teodor i la vam obrir. Hi havia unes escales i les vàrem seguir. Vam agafar un canelobre i vam baixar tots. En arribar semblava una cripta amb moltes relíquies de la patrona del poble, la Verge Maria del Rosari. Hi havia un llibre, el vaig obrir i posava a la primera pàgina: "Si ho has llegit, és massa tard!". En aquell instant el llibre es va tancar i de sobte els llums es van apagar. Vam córrer i quan vam eixir, les portes de l'església es van tancar d'un colp que va ressonar durant segons. Jo seguia sostenint les claus i aquell llibre. Tots ens vam mirar i seguit d'açò ens vam anar a casa sense dir res, com si res haguera passat.

No vaig dormir. Em vaig quedar mirant el llibre, pensant si llegir-lo o llançar-lo o què fer.

Al final em vaig dignar a llegir el contingut del llibre. Cada pàgina em sorprenia més. Aquell llibre estava escrit per l'antic retor contant el que li va passar.

"No sé com he fet per a que aquest llibre isca de la cripta on estic, perquè si estic dins d'un baül en una cripta de la mateixa cripta on tu, la persona que està llegint aquest llibre va a estar..."

Aquelles tres línies em van deixar bocabadat. Em vaig quedar mirant el llibre sense saber què fer. Vaig alçar el cap i vaig mirar al voltant. Tot estava en silenci, però em feia la sensació que no estava sol. De sobte, vaig recordar l'anciana que va nomenar Teodor, Amparín, l'única que tenia les claus de l'església i que coneixia cada racó. Vaig tancar el llibre amb les mans tremoloses. Vaig mirar al meu voltant abans d'apagar la lampareta de la meua habitació. Em va semblar veure una ombra raere del baül dels joguets, però quan vaig parpellejar, ja no hi havia res...

Des d'aquell dia ningú de la colla vam tornar a esmentar el que va passar. Inclús Amalia, la més valenta del grup, quan algú intentava nomenar-ho, amb els seus ulls negres mirava fixament a la persona. L'Altea es va separar del grup i Teodor encara sentia fatiga i por.

Uns dies després, vaig veure l'Amparín entrant a l'església amb un manoll de claus a la mà. La mateixa persona que no eixia dels meus pensaments. Quan em va veure, es va quedar queta uns segons i va amagar les claus dins de la butxaca. Em va somriure, però no era un somriure tranquil...

Aquella mateixa vesprada, vaig tornar a la cripta amb tota la colla. El baül ja no hi era. Ningú va saber què havia passat. En tornar a casa, el llibre no hi era...

Encara ara, anys després, tinc un mal pressentiment amb l'Amparín. Totes les nits ve al meu pensament.

Passa el mateix amb els meus amics, sempre està present. La vellesa no li afecta, està igual que fa anys. He refet la meua vida, i ara a punt de casar-me amb l'Altea. Moments abans d'acabar la cerimònia en l'església, en la mateixa església on va ocórrer tot, quan el retor va vindre a felicitar-nos, la cara de l'Amparín es va reemplaçar per la cara del retor i va pronunciar les següents paraules: "Ja és massa tard".

Diaris viatgers

19 de gener de 1952

Hui, comence aquest diari per a documentar l'aventura més important de la meua vida junt al meu germà Gabriel. Com que no tenim moltes aspiracions al nostre país natal Anglaterra perquè no tenim estudis de qualsevol tipus, el nostre viatge té com a destinació els Estats Units d'Amèrica. El bitllet ens ha costat 100 lliures a cadascun i el vaixell abandonara el port en tres dies.

22 de gener de 1952

Ens trobem en la fila de migració, tenim el passaport a les mans, que ens tremolen lleument, acabem de passar. La treballadora era una dona major però molt agradable i simpàtica, ens han assignat la cabina 162 que es troba al costat de la cuina i encara que és xicoteta ens agrada.

23 de gener de 1952

Hui dos xicons molt grans ens han esperat a l'eixida del menjador i ens han dit que havíem de pagar la resta del bitllet, No entenem res perquè li havíem comprat a un amic del nostre pare, però ells ens han explicat que això només era el primer termini i que havíem de pagar els interessos

24 de gener de 1952

No hem eixit de la cabina en tot el dia, estem donant-li voltes al que ha pogut passar i l'única opció és que l'amic del pare ens ha fet una trampa i necessitem pagar-li-ho siga com siga, així que anem a robar una cabina de primera classe.

25 de gener de 1952

L'afortunada és lady Hemsworth una dona major que viatja només amb una criada. Diuen que va a començar una nova vida als Estats Units, el que significa de du tots els objectes de valor al vaixell.

28 de gener de 1952

Duguem alguns dies observant la nostra víctima i ens hem adonat que tots els dies a lo mateix hora va al bar i es fa una copa de la seva ginebra preferida. Això significa que ara només tenim un problema, la seua criada a qui Gabriel està intentant seduir.

29 de gener de 1952

Ja anem per la meitat del camí, només queda una setmana. Hui els dos xicots ens han avisat per última vegada que si demà no tenim els diners, ens llançaran per la borda. Així que hem començat a executar el pla.

30 de gener de 1925

Hui és el gran dia! Gabriel ha convidat la criada a prendre alguna cosa, sols queda esperar que Lady Hemsworth isca de la cabina. Duc 20 minuts esperant i ningú no ha eixit, vaig a entrar. Ja he tornat a la nostra cabina, tinc les pulsacions a mil. Algú se m'havia avançat i l'havia matat lady Hemsworth. He eixit el més ràpid que he pogut i crec que ningú no m'ha vist. Estic esperant que arribe Gabriel.

31 de gener de 1952

Les notícies corren com la pólvora, ja tot el món ho sap. Encara que no he sigut descobert, tot implica a algun passatger de tercera classe. Per sort, els dos xicots han acceptat el pagament.

1 de febrer de 1952

M'han descobert, no sé ni quan ni com, però la gent comença a evitar-me, encara tinc la presumpció d'innocència, però no crec que millore,

3 de febrer de 1952

Ahir la paranoia era prou gran, duc dos dies sense menjar, només pensant en Lady Hemsworth. La pobra dona que tenia el destí escrit. Demà el capità vol parlar amb mi.

4 de febrer de 1952

La cabina del capità era el més paregut a un castell que pot haver dalt la mar, ple de luxes i marbre italià, que no té ni punt de comparació amb el meu cambró. Només em va dir que segurament no passaria res, però que amb els testimonis, la set de venjança de la família Hemsworth havia d'anar en compte. Per sort, demà arribem a port.

5 de febrer de 1982

Estic esperant en la línia per eixir del vaixell, però em preocupen els policies que hi ha a l'eixida, segurament em duguen a la comissaria.

25 d'abril de 2026

Hola, el meu nom és Albert, acabe de trobar aquest diari en la meua nova casa, l'únic que vull és deixa constància que Joan, el propietari d'aquest diari és l'avi del meu veí i diu que al final Joan no li pasa res iva viure una vida prospera i feliç.